

அருள் ஒளி

பொதுநூலகம்

18 JUN 2020

மாநகராட்சி

யாழ்ப்பகன்

பொதுநூலகம்
யாழ்ப்பகன்

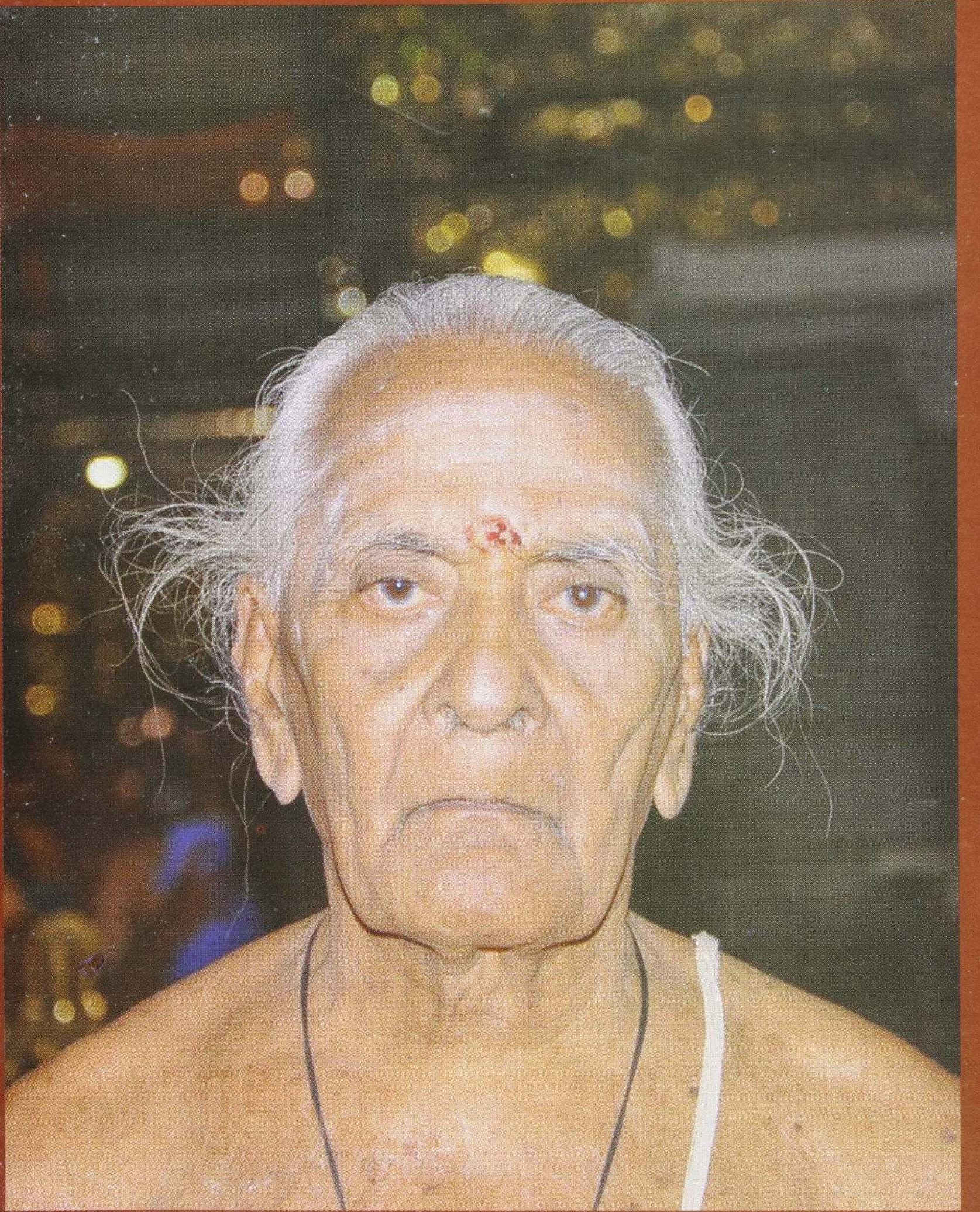
தெல்லிப்பழை
திருவருள்மிகு குருநாதசுவாமி கோவில்
மகா கும்பாபிஷேகம் 10.06.2020

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லிப்பழை, இலங்கை.
பங்குனி-சித்திரை [2020]

146

அகவை 95 நிறைவுபெற்றுள்ள
ராஜஸ்ரீ கு.நகுலேஸ்வரக் குருக்கள் அவர்கள்

கீரிமலை நகுலேஸ்வரர் தேவஸ்தான ஆதீனகர்த்தா
ராஜஸ்ரீ கு.நகுலேஸ்வரக் குருக்கள் அவர்களை
ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் வாழ்த்துகிறது

அருள் ஒளி

(மாதாந்த சஞ்சிகை)

ஆசிரியர்

கலாநிதி ஆறு.திருமுருகன் அவர்கள்

பங்குனி - சித்திரை மாத மலர்

2020

வெளியீடு : ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பழை, திருவங்கை

e-mail : thurkaiammantemple@gmail.com
face book : tellidurga@gmail.com

பதிவு இல : ISSN 2362 - 0587

ISBN 978 - 955 - 23 - 0019 - 3

சைவ ஆலயங்களில் காணப்படும்

பூசகர் பற்றாக்குறை

வடபகுதியிலுள்ள ஆலயங்களில் பூசைக்கருமங்களை ஆற்றுவதற்கு பூசகர்கள், குருக்கள்மார்களுக்கான பற்றாக்குறை பெரிதும் அதிகரித்து வருகிறது. நாட்டில் ஏற்பட்ட அசாதாரண சூழ்நிலைகளால் பல சிவாச்சாரியார்கள் தங்கள் குடும்பத்தினருடன் கொழும்பு முதலான பிற இடங்களிலும், பிறநாட்டிலும் குடியேறி விட்டனர். புலம்பெயர்ந்து சென்ற எம்மவர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றில் பல சைவ ஆலயங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். அந்த திருக்கோவில் களில் பூசைக்கருமங்களை ஆற்றுவதற்கு, வடபகுதியிலிருந்து பல சிவாச்சாரியார்கள் அழைக்கப்பட்டு, அதிகளவு வேதனத்துடன் பணியில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். புலம்பெயர் தேசங்களுக்குச் சென்ற சிவாச்சாரியார்கள் தங்கள் குடும்பத்தினரையும் அங்கு அழைத்து அந்நாட்டின் பிரஜாவுரிமையையும் பெற்றுவிட்டனர். இது தவிர, பூசகர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் கல்வியில் அதிக அக்கறை கொண்டு உத்தியோக வாய்ப்புக்களையும் பெற்று வருகின்றனர். இதனால் பூசகர் பாரம்பரியம் இன்று கேள்விக்குறியாகிவிட்டது.

நமது நாட்டிலுள்ள பல சிறிய கோவில்கள் புலம்பெயர் தேசங்களில் வாழ் பவர்களின் உதவியால் பெரும் கோவில்களாக மாற்றம்பெற்று வருகின்றன. இத்தகைய நிலைமைகளும் குருக்கள்மார்களின் தேவையை அதிகரித்துள்ளது. இங்குள்ள சில ஆலயத்தினர் தங்கள் பூசைத் தேவையை நிவர்த்தி செய்வதற்கு இந்தியாவிலிருந்து சிவாச்சாரியார்களை அழைத்து வருகின்றனர். எனினும் அவர்களுக்கான ஊதியத்தை சீராகக் கொடுக்க முடிவதில்லை. எங்கள் நாட்டு நாணயப் பெறுமதி இறக்கத்தால், இந்தியாவிலிருந்து பணிக்காக வருகைதரும் சிவாச்சாரியார்களுக்கான செலவினை சரியாகக் கொடுக்க முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது.

இங்கு பூசை கிரியைகள் தொடர்பான கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் தற்போது நிறைவாக இல்லை. வேதபாராயண பாடசாலைகள் செயலிழந்து வருகின்றன. முறையாகக் கற்பவர்கள் மிக அருகிவிட்டார்கள். இந்துக்குருமார், சைவக் குருமார், மரபு சார்ந்த பூசகர் அனைவருக்குமான ஆர்வம் என்றுமில்லாதவாறு குறைந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

இதுவிடயம் தொடர்பாக சைவ மக்கள் மிகுந்த கவலை தெரிவித்தவண்ணம் உள்ளனர். எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கப்போகிறது என்ற கவலை தற்போது பலரை வருத்துகிறது. எதுவாகிலும் இறைசித்தமே! நாம் என் செய்வோம்?

நற்றவனை நாடுவோம் நாம்!

சிவயோக சுவாமிகள்

சேவித்துஞ் சென்றிரந்துஞ் சீவன் சிவனென்று
பாவித்துக் கொண்டாலிப் பாரினிலே - ஆவிக் கே
உற்ற துணையென் றுறுதிகொண்டு நல்லூரில்
நற்றவனை நாடுவோம் நாம்

1

நாமந்தி சந்திதொறும் நல்ல சிவநாமம்
சேம முறப்பாடிச் சிந்தையிலே - காமமுதல்
கட்டறுத்து நிட்டையிலே கங்குல் பகலின்றி
இட்டமுடன் வாழ்வோம் இனிது

2

இனியே தெனக்குன் அருள்வருமென் றெண்ணாது
கனிகாய் அருந்திக் கும்பசிக்குத் - தனியே
இருந்துமுத்தி சேர்வதற் கெண்ணுவதே யல்லால்
பொருந்துவனோ புவிற் புகுந்து

3

போதுகொண்டு போற்றேன் பொறிவழியே போயலையென்
தீது செயுமனத்தைச் சேர்ந்திடேன் - யாதுக்கும்
அஞ்சேன் அவரிவரை அண்முடேன் எஞ்ஞான்றுந்
தஞ்சமென்று வாழ்வேன் தனித்து

4

சற்குருவைப் போற்றித் தரணியிலே சீரமுயார்
பொற்பதத்தைப் போற்றிப் புகலுவேன் - கற்றவர்கள்
நாடுஞ் சிவதொண்டன் நாஞ்சிவம் என்று சொல்லி
ஓடி வருவான் உவந்து

5

உவந்து வருவானோ மென்றுரு வேற்றிப்
பவம்வெந்து போக வருள்வான் - தவஞ்செய்வார்
கண்டு மகிழுவார் காதலுட னாதரிப்பார்
பண்புபோ லென்றும் பரிந்து

6

பரிந்தன்பர் பாதத்தில் பாங்குடனற் போது
சொரிந்துசிவ தொண்டன் தொழுது - கரங்கூப்பிச்
சீவன் சிவனாச் சிவநாமம் பாடுவான்
தேவர் புகழ்நிற்பான் தேர்ந்து

7

தெல்லிப்பழை கிழக்கு திருவருள்மிகு குருநாதசுவாமி கோவில் வரலாறு

இலங்கைத் திருநாட்டில் கந்தபுராண கலாசாரத்தை போற்றி வாழ்ந்த யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில், தெல்லிப்பழை என்னும் ஊரிலே ஏறத்தாழ இருநூறு வருடங்கள் வரலாற்றைக் கொண்ட குருநாதசுவாமி கோவில் அமைந்துள்ளது. வீரசைவர் வகுப்பைச் சேர்ந்த குருநாதர் என்பவர் வேல் ஒன்றை 'நல்லன்சீமா' என்ற காணிக்குள் ஒரு புளியமரத்தின் கீழ் வைத்து வழிபாடு செய்து வந்தார். மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் திருப்பணிகளுக்கு இப்புளியமரம் தேவைப்பட்ட பொழுதில், மாவைக் கந்தன் ஆலயத்தின் அப்போதைய குருக்களான சாமிக் குருக்கள் மரத்திற்கு முறையான வழிபாடுகள் செய்த பின் ஆலயத்தினர், மரத்தை தறித்துப் பெற்றுக் கொண்டனர். அதன்பின்னர் பக்கத்தில் 'தேற்றாவடி' என்ற காணியில் மண்கொட்டகைக்குள் இவ்வேல் வைத்து பூசிக்கப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலமும் அவரது மனையாள் சிதம்பரவல்லியும் புத்திர பாக்கியம் வேண்டி வெள்ளைக் காட்டுக்கல்லில் விநாயகர், நாகதம்பிரான் என்பவற்றை தாபித்து, இராமலிங்க ஐயர் முத்துக்குமாரசாமிக் குருக்களையும் பூசைக்கு நியமித்தனர். உபயகாரர் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு, தினசரி பகலில் நைவேத்தியப் பூசை நிகழ்ந்தது. இந்நிலையில், சிதம்பரவல்லியின் தந்தை காசிநாதர் பொன்னம்பலமும், அவரது சகோதரி சின்னக்குட்டிப்பிள்ளையும் 'நல்லன்சீமா' என்ற காணிக்குள் ஆகம விதிக்கமைய கருவறை, அர்த்த மண்டபம் என்பவற்றை வெள்ளைக்கற்களால் அமைத்தனர். அவர்கள் சிவபதமடைய, அவர்களின் புதல்வர்களான அம்பலவாணரும் துரையப்பாவும் ஆலயத்திருப்பணிகளை முன்னெடுத்தனர்.

காங்கேசன்துறையில் அமைந்த கோயிலுக்கென இந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப் பட்ட தண்டாயுதபாணி விக்கிரகம் பிரதிட்டை செய்யப்படாமல் இருந்ததை அறிந்து, உரிய பணத்தைக் கொடுத்து அதனைப் பெற்று, 1921ஆம் ஆண்டில் வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் ஆலய பிரதமகுரு பிரம்மஸ்ரீ சு.வைத்தியநாதக் குருக்கள் அவர்களால் கும்பாபிஷேகம் நிகழ்த்தப்பெற்று பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது. முத்துக்குமாரசாமிக் குருக்களின் தம்பியார் பிரம்மஸ்ரீ.இ.பாலசுப்பிரமணிய ஐயா காலையும், மாலையும் என இருநேர பூசைகளை செய்து வந்தார். அவரின் மருமகன் சிவஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாசக் குருக்களும் இடையில் சிறிது காலம் நித்திய பூசை செய்தார்.

பஞ்ச லோகத்தினாலான விநாயகர், முத்துக்குமார சுவாமி ஆகிய விக்கிரகங்கள் திருச்சிற்றம்பலம் என்பவரால் செய்விக்கப்பட்டு, வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் ஆலய பிரதமகுரு பிரம்மஸ்ரீ சு.வைத்தியநாத குருக்கள் அவர்களால் 24.04.1924 புதன்கிழமை ரோகிணி நட்சத்திரம் கூடிய முற்பகல் 10 மணிக்கு பாலசுப்பிரமணியர் எனும் எழுந்தருளி மூர்த்திக்கு கும்பாபிஷேகம் நிகழ்ந்தது. ஆலயத்திற்குத் தேவையான உள்வீதி, வெளிவீதி காணிகளை தருமசாதனமாக சங்கரப்பிள்ளை துரையப்பா,

கந்தவனம் முத்துக்குமாரு, ஆறுமுகம் திருச்சிற்றம்பலம், பொன்னம்பலம் அம்பலவாணர் ஆகியோர் ஒன்று சேர்ந்து, ஆலயத்தின் பெயரால் கையேற்று 1928ஆம் ஆண்டில் உறுதி முடிக்கப்பட்டது. திரு.அ.ம.நாகலிங்கம் கண்டாமணியுடன் கூடிய மணிக்கோபுரத்தை அமைக்க 1928இல் உதவியுள்ளார்.

1935இல் திருச்சிற்றம்பலம், துரையப்பா ஆகியோர் சிவபதமடைய அம்பலவாணர் ஆலய நிர்வாகத்தையும், பூசகர்களை நியமித்தல், பூசை ஒழுங்குகள் என்பவற்றையும் கவனித்து வந்தார். பிரம்மபூ தியாகராசையர், கோப்பாய் சிவபூ சதாசிவக் குருக்கள், சிவபூ கருணாகரக் குருக்கள், சிவபூ இரத்தினசபாபதிக் குருக்கள் ஆகியோர் நித்திய பூசை நிகழ்த்தி வந்தனர். கந்தவனம் முத்துக்குமாரு, பொன்னம்பலம், அம்பலவாணர், திருச்சிற்றம்பலம் சுந்தரமூர்த்தி, துரையப்பா பொன்னம்பலம் ஆகிய நால்வரும், ஆலயத்தையும் ஆலயத்திற்குச் சொந்தமான அசையும் அசையாச் சொத்துக்களையும் தருமசாதனமாக 04.01.1941இல் பிரசித்த நொத்தாரிசு திரு.க.தம்பி அவர்களால் உறுதி முடித்து காணிக் கந்தோரிலும் பதிவு செய்தனர். (உறுதி இல. - 663/1941/14). இந்நான்கு பேர் உட்பட மேலும் ஏழு உறுப்பினர்களை சேர்த்து “பழனியப்பன் திருத்தொண்டர் திருவகுப்பு” என்ற சபை உருவாக்கப்பட்டது.

ஆலயத்தின் தென்பகுதியில், அர்ச்சகர் வசிப்பதற்காக ஒரு காணி கொள்வனவு செய்யப்பட்டு, புதிய வீடும் அமைக்கப்பட்டு, 05.06.1941 வியாழக்கிழமை குடிபுகுதல் நிகழ்ந்தது. 1944 ஐப்பசியில் ஆலய மூலமூர்த்தியின் யந்திரம், பூசைப் பொருட்கள் திருடப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, திருப்பணி நிகழ்ந்து, 09.02.1945 வெள்ளிக்கிழமை சுன்னாகம் பிரம்மபூ க.சுந்தரேசக் குருக்களால் சம்புரோசன கும்பாபிஷேகம் நடத்தப்பட்டது. 1948 முதல் பிரம்மபூ வை.சதாசிவ ஐயர் அவர்கள் ஆலயத்திற்கு அர்ச்சகராக நியமிக்கப்பட்டார்.

1949இல் திரு.க.அய்யாத்துரை குடும்பத்தினர் அரச மரத்தின் கீழ் வைரவருக்கு தனிச் சந்நிதி அமைத்து, கும்பாபிஷேகமும் செய்வித்தனர். திரு.மு.சின்னப்பா அவர்கள் சிங்காரவேலருக்கு சந்நிதி அமைத்து, கும்பாபிஷேகமும் செய்வித்தார். சுன்னாகம் திரு.ச.சண்முகம் அவர்கள், 1953-1954 காலப்பகுதியில் ஆலயத்தின் தம்ப மண்டபம், தரிசன மண்டபம் ஆகியவற்றின் தளத்திற்கு சீமெந்துக்காறை இட்டு, கூரைக்கு கல்நார் தகடுகளை பொருத்தி உதவியுள்ளார். 1956இல் அம்பலவாணர் சிவபதமடைந்த பின், ஆலய பூசைக்குத் தேவையான பால், இளநீர், அர்ச்சனைப் பொருள்களை அய்யாத்துரை குடும்பத்தினர் நீண்ட காலமாக வழங்கி வந்தனர்.

நீண்ட காலத்தின் பின் 04.02.1980இல் பொதுக் கூட்டம் நடைபெற்று, ‘தொண்டர் சபை’ தெரிவு செய்யப்பட்டு, அதன் உப விதிகள் 31.05.1980இல் கூடிய பொதுச் சபையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இச்சபை நித்திய பூசை ஒழுங்குகளையும், அத்தியாவசிய சிறிய திருப்பணிகளையும் மேற்கொண்டது. 1989இல் அய்யாத்துரை சண்முகநாதன் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட 15 உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கிய திருப்பணிச் சபை குகனடியார்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டது. இவர்களின் விடா

முயற்சியால் 21.04.1989இல் தெல்லிப்பழை துர்க்காதேவி தேவஸ்தான பிரதம குருவாகவிருந்த சிவஸ்ரீ இ.சுந்தரேஸ்வரக் குருக்கள் பாலஸ்தாபன கும்பாபிஷேகத்தை நிறைவேற்றினார். தொடர்ந்து அடியார்களினதும், மாணவர்களினதும் ஒத்துழைப்புடன் சிரமதான முறையில் கட்டடங்களை அகற்றல், அத்திபாரம் அகழ்தல், வீதிகளை துப்புரவு செய்தல் போன்றவை நிகழ்ந்தன. திரு.தி.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் ஆலயத்திற்கான அடிக்கல்லை நாட்டி, கட்டுமானப் பணிகளை 06.05.1989இல் ஆரம்பித்து வைத்தார். அராலியைச் சேர்ந்த ஆசாரியார் திரு.வி. கனகரத்தினம் குழுவினரிடம் ஆலய கட்டட நிர்மாணப் பொறுப்பும், மல்லாகத்தைச் சேர்ந்த திரு.சி.பாலசிங்கம் குழுவினரிடம் வெள்ளைக் கற்கள் பொழியும் பொறுப்பும் வழங்கப்பட்டது. பிள்ளையாருக்கு தனிச்சந்நிதியும் தூபியும் அமைக்கப்பட்டு, கர்ப்பக்கிரகம், அர்த்த மண்டபம், சிங்காரவேலர் சந்நிதி என்பன வியாழவரி வரை அமைக்கப்பட்டு, சந்தான கோபாலருக்கு தனிச்சந்நிதி ஆரம்பிக்கப்பட்ட நிலையில் ஆடி 1990இல் அரசியல் சூழ்நிலைகள் மாற்றமடைந்து, சீமெந்து உற்பத்தியும் நிறுத்தப்பட, கட்டுமானப் பணிகள் தொய்வடைந்தன. நித்திய பூசை நடைபெறவில்லை.

குருநாத சுவாமி மேல் கொண்ட அதீத பக்தியின் காரணமாக இடம்பெயர்ந்து, 9 மாதங்களின் பின் 03.01.1993இல் ஆபத்துகளை பொருட்படுத்தாது, ஆலயத்திற்குச் சென்றபோது, பாலாலய கதவு பூட்டியபடியே இருந்தமை குருநாதர்களுக்கு மிகவும் மனவருத்தத்தை தந்தது. உடனடியாக எஞ்சியிருந்த விக்கிரகங்களை தெல்லிப்பழை காசி விநாயகர் ஆலயத்திற்கு எடுத்துச் சென்று பாதுகாத்தனர். நாட்டு நிலைமை ஓரளவு சீரடைந்ததும், ஆலயத்தில் மீண்டும் பூசையை ஆரம்பிக்கவும், திருப்பணிகளை முன்னெடுக்கவும் என சில தொண்டர்கள் 01.10.1999இல் சிரமதான பணியை ஆரம்பித்தனர். 30.10.1999இல் இப்பணி ஓரளவு நிறைவடைய 31.10.1999இல் பொதுக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டு திருப்பணிச் சபை புனரமைக்கப்பட்டது. குருநாதரின் திருவருளாலும் திருப்பணிச் சபையின் முயற்சியாலும் 19.11.1999இல் பிராயச்சித்த அபிடேகம் நடைபெற்று ஆலய பூசைகள் ஆரம்பமாயின.

விநாயகர் சந்நிதியை திரு. நாகமணி குடும்பத்தினரும், சபா மண்டபம் அமைக்கும் பொறுப்பை திரு.சுந்தரமூர்த்தி குடும்பத்தினரும், சிங்காரவேலர் சந்நிதியை திரு.புஸ்பநாதன் குடும்பத்தினரும், சந்தானகோபாலர், நாகதம்பிரான் சந்நிதியை திரு. கதிர்காமு சண்முகானந்தம் என்பவரும், மணிக்கோபுரத்தை திரு.அருமைநாயகம் குடும்பத்தினரும், மடைப்பள்ளியை தெல்லிப்பழை இந்து இளைஞர் சங்கத்தினரும், தெற்கு வாசல் கொட்டகையை திரு.பொன்னையா குடும்பத்தினரும், களஞ்சிய அறையை திரு.குணரத்தினம் குடும்பத்தினரும் தமது உபயமாக அமைத்துக் கொடுத்தனர்.

புதிய விநாயகர் சிலா விக்கிரகத்தை சிவஸ்ரீ இ.சுந்தரேசக் குருக்கள் கொழும்பிலிருந்தும், புதிய பழநியாண்டவர் விக்கிரகத்தை சிவஸ்ரீ கு.நகுலேஸ்வரக் குருக்கள் மாமல்லபுரத்தில் இருந்தும் பெறுவதற்கு உதவி புரிந்தனர். உற்சவ விநாயகரை பிரம்மஸ்ரீ யோகேஸ்வர சர்மாவும், மயிலுடன் கூடிய வள்ளி தெய்வானை சமேத

ஆறுமுகசுவாமியின் ஐம்பொன் விக்கிரகத்தை திருமதி கலாதேவி பொன்னம்பலம் குடும்பத்தினரும் தமது உபயமாக ஏற்றனர்.

திருப்பணி வேலைகள் நிறைவு பெற்று 16.06.2033இல் கும்பாபிஷேகக் கிரியைகள் ஆரம்பமாகி, 18.06.2003இல் சுபானு வருடம் ஆனி மாதம் 4ஆம் நாளில் சிவஸ்ரீ இ.சுந்தரேசக் குருக்கள் அவர்களால் கும்பாபிஷேகம் நிகழ்த்தப்பெற்றது. ஆலயங்களில் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை கும்பாபிஷேகம் செய்தல் வேண்டும் என்ற கொள்கைக்கு ஏற்ப, திருப்பணிச் சபை மீண்டும் ஆலய புனரமைப்பு செய்வதற்காக 13.06.2019இல் பாலஸ்தாபன கும்பாபிஷேகத்தை நிறைவேற்றியது. உட்பிரகார கொட்டகை போடுதல், உட்பிரகார நிலவேலை, வர்ணம் பூசுதல், இலட்சுமி சந்நிதி அமைத்தல் போன்ற திருப்பணிகளை நிறைவேற்றி எதிர்வரும் 30.03.2020இல் புனராவர்த்தன பிரதிஷ்டா அஷ்டபந்தன நவகுண்ட பக்ஷ கும்பாபிஷேகம் நிகழ் திருவருள் பாலித்துள்ளது.

04.04.2020 குருபூசை தினம்

யாழ்ப்பாணத்து யோகர் சுவாமிகள்

கலாநிதி தங்கம்மா அய்யாக்குட்டி

நமது ஈழநாட்டிலே நமது கண்முன்னே சீவன்முத்தராக வாழ்ந்து இறைபத மடைந்த யோகர் சுவாமிகளை நினைவுகூருவது பெருந் தவப்பேறாகும். சுவாமிகள் ஒரு நடமாடுந் தெய்வமாக நம்நாட்டில் காட்சியளித்தவர். வாழ்வின் முற்பகுதியை அரசாங்க உத்தியோகத்திற் கழித்தபோதிலும் ஓய்வு நேரத்தைத் தியானத்திலும் மௌனத்திலும் செலவு செய்தார். இவருடைய குரு செல்லப்பா சுவாமிகள். நல்லூர் தேர் மண்டபத்தில் தம் குருவின் மேற்பார்வையில் சுவாமிகள் நாற்பது நாள் தவமிருந்தார். இதன் பின்னர் இலுப்பை மரத்தடியில் நிட்டையில் இருந்தார். தம்மைத் தரிசிக்க வருவோருக்கு உபதேசம் செய்வதும் அவருடைய ஐயங்களைத் தாமாகவே உணர்ந்து தீர்த்து வைப்பதும் அவர் கடமையாக இருந்தது. அத்துடன் “சிவதொண்டன்” என்னும் மாத இதழ் மூலம் மக்களுடைய கருத்துக்களுக்கு நல்விருந்தளித்தார். சுவாமிகள் அடிக்கடி கூறும் மந்திரங்களை நாம் சிந்தையில் இருத்தல் வேண்டும்: “சும்மா இரு”, “எப்பவோ முடிந்த காரியம்”, “நாம் அறியோம்”, “முழுவதும் உண்மை,” “ஒரு பொல் லாப்புமில்லை” - இவற்றின் உண்மைகள் நினைந்து நினைந்து இன்புறுதற்குரியவை.

இவருக்கு இளம் பிராயத்தில் கிறிஸ்தவ பாடசாலையிலே கல்வி கற்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. ஆனால், நாவலர் பெருமானைப் போன்று அந்தச் சூழலிலே தான் சமய விழிப்புணர்ச்சி பெறக்கூடிய மனப்பாங்கும் ஏற்பட்டது. பெற்றோரை இளவயதில் இழந்தவரானபடியால் வாழ்க்கையைப் பற்றிய அல்லல்களும் துன்ப அனுபவமும் சேர்ந்து இன்பவழிக்கு அவரை இழுத்துச் சென்றது. அவர் தமக்குமுன் வரும் துன்பம் மீதூரப் பெற்றவர்களை ஆதரித்து அறிவுகூறி இன்பவழியைக் காட்டி வைத்தார். அறியாதவனுக்கு அறிவைக் கொடுத்தும் இருட்டறையில் இருந்தவனுக்கு

ஒளியைக் காட்டியும் நற்பணி புரிந்தார். இவரை நோக்கிப் பலதரப்பட்ட மக்கள் படையெடுத்தனர். பிரபுக்கள், மந்திரிகள், பட்டதாரிகள், பண்டிதர்கள், பாமரர்கள் எல்லோரும் இவரிடஞ் சென்று அருட்பார்வைக்கும் நல்வாக்குக்கும் தவம் கிடந்தனர். தவறு செய்தவர்கள் கூட அவர் முன்னிலையில் தம் தவறுகளைக் கூறி மனச்சாந்தி அடைந்தனர். வழிபடுவோர் கூட்டத்திற்கு அவர் காட்டிய நெறி மிக இலகுவானதாகும். உங்கள் மனதில் ஆண்டவன் எப்படிக் காட்சியளிக்கிறானோ அந்த நிலையிலேயே வழிபடுங்கள் எனக் கூறினார்.

இவருடைய இளமைக்காலம் ஆத்மீகத்துறைக்குப் பல வழிகளையும் ஆக்கிக் கொடுத்தது. நீர்ப்பாசன இலாகாவில் கடமைபுரிந்த இவர் கடமையின் இடையிலே தோத்திரங்களையும் சாத்திரங்களையும் நன்றாகப் பயின்று வந்தார். அவர் உள்ளத்தை ஈர்த்த சிறந்த நூல் பெரியபுராணம். இதற்கு மேலாக, செல்லப்பா சுவாமிகளின் ஞானத் தொடர்பு வாழ்வை முழுமையடையச் செய்துவிட்டது. செல்லப்பா சுவாமிகள் தமது சீடரை நாடோறும் பரீட்சித்து அவர் பக்குவ நிலையைக் கண்டு ஞானத்தை உணர்த்தத் தொடங்கினார். ஆண்டி வேடத்தில் நல்லூர் வீதியில் காட்சியளித்த அவர், யோகர் சுவாமிகளுக்கு ஞானம் உணர்த்தும் குருவாக அமைந்தமை திருவருட் செயலே.

தனது குருவினிடமிருந்து தான் பெற்ற அனுபவத்தைத் தன்னை வந்து அடைபவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்று முன்வந்தார். அவரிடம் தரிசனத்துக்குச் சென்றவர்கள் அனலிலே காய்ச்சப் பெற்ற பொன்போலப் புத்தொளி பெற்றே வீட்டுக்குத் திரும்புவார்கள். இறைவனையும் இறைவனை வழிபடும் அடியவர்களையும் வழிபடவேண்டும் என்பதையே திரும்பத் திரும்பக் கூறுவார். ஆண்டவன் எம்மை விட்டு அகலாமல் இருக்கிறான் என்றும் அதே நேரத்தில் நாம் ஆண்டவனைப் புறக்கணித்து அகலச் செல்ல உலக பாசம் எம்மை இழுக்கிறது என்றும் சொல்வார்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் குருந்தமர நிழலில் குரு உபதேசம் பெற்று ஞான நெறியை உலகுக்குக் காட்டியது போல் யோகர் சுவாமிகளும் தான் பெற்ற அனுபவ இன்பத்தை உலகுக்கு வழங்கினார். சிவபுராணம் பாடிப் பரவுதலும் தன்னடியவர்களைப் பாட வைப்பதும் அவருடைய தினாந்தர கடமையாக இருந்தது. நேரங் கிடைக்கும் போதெல்லாம் வேதாகம உண்மைகளை உணரக் கூடியவர்களுக்கு விளக்குவார். ஒரு முறை மகாத்மா காந்தியடிகளை இரு ஐரோப்பியர்கள் தரிசித்துவிட்டு யோகர் சுவாமிகளையும் தரிசிக்க வந்தார்கள். அவர்களுடைய நல்வாக்குக்காகக் காத்திருந்தார்கள். “காந்தியடிகள் என்ன சொன்னார்?” என்று கேட்டார் சுவாமிகள். “ஒன்றே குலம் ஒன்றே கடவுள் என்றார்” எனச் சொன்னார்கள். “ஆம், இதனைவிட நான் வேறு எதனைக் கூறுவது” என்றார் யோகர் சுவாமிகள். இவர்களின் ஞான பக்குவத்தை நோக்கியே இலங்கைத் தேசாதிபதி சோல்பரிப் பிரபுவின் மகன் பிரதம சிஷ்யராகி இவர்வழி நின்று மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த செங்கல்லடியில் கடமையாற்றியவர்.

மதம், இனம், மொழி என்ற பேதம் நோக்காது தன்னிடம் யார் யார் வருகை தந்த நேரத்திலும் அவ்வவர் மனக் கருத்தை அறிந்து ஆவன கூறிவிடுவார். ஒரு சமயம் ஸ்ரீ ரிக்கிரிபண்டா திசநாயக்கா என்ற பெயருடைய புத்தசமயப் பிரமுகர் ஒருவர் முதல்முறை இவரைச் சந்திக்கச் சென்றார். சுவாமிகள் கையில் தும்புத்தடி கொண்டு

அழைத்தார். அடுத்து “நீ உன்னை நினைத்துக் கொள், ஆண்டவனின் இராச்சியம் உனக்குள்ளேயே இருக்கு, சும்மா இரு” என்றார். மனிதனின் எண்ணங்களை ஊடுருவி அறிவதில் இவர் பேராற்றல் படைத்தவர். அவருடைய உபதேசங்கள் கேட்டாரது உள்ளங்களைப் பிணித்துவிடும். எத்தனையோ சித்துக்கள் கைவரப் பெற்றவராக இருந்தபோதிலும் அவற்றையெல்லாம் அவர் வெளிக்காட்டவில்லை. ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் சுவாமிகள் பின்னிப் பிணைந்து விட்டார். நோய்நொடிகளுக்கு எல்லாம் அவர் ஏற்ற மருந்து சொல்லிக் கொடுப்பார். வைத்தியர்களால் மாற்ற முடியாத கொடிய வியாதிகளையெல்லாம் இவர் மாற்றியுள்ளார். உடல்நோய், உளநோய், உயிர்நோய் யாவையும் மாற்றிவிடும் பெருவைத்தியர் இவர்.

சுவாமிகளின் தெய்வத் தோற்றம் பார்த்தாரைப் பரவசப்படுத்தும். வால்நரை முடியும், அருளொழுகும் கண்களும், சிரித்த முகச் செவ்வியும் கண்டார் நெஞ்சைக் கவரக் கூடியன. எத்தனையோ முனிவர்கள், இருடிகள் பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் நாம் கண்கண்ட ஒரு பெரும் முனிவர்தான் பொழும்புத்துறையோகர் சுவாமிகள். “கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கி” என்று பாடினார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். அதேபோன்று இரும்பு தரும் நெஞ்சங்களை, பதவி மோகம் பிடித்த உள்ளங்களை, பணம்படைத்த இறுமாப்புடன் வாழ்ந்தோர் இதயங்களை ஈர்த்து ஈர்த்து உருக வைத்தவர் இந்த முனிவர். மக்கள் எல்லோரும் சிந்தையிற் கடவுளும் செயலிற் தூய்மையும் கொண்டு ஒழுக வழிகாட்டினார். இன்று அவர்களின் சிஷ்யர்கள் பலர் நம் நாட்டில் சமயம் வளர்க்கும் பெரும்பணியைப் புரிந்து வருகிறார்கள்.

சுவாமிகள் அருளிச் செய்த நற்சிந்தனைச் செய்யுள்கள் அற்புதமானவை. படிப்போர் உள்ளத்தைப் பரவசப்படுத்துபவை. நல்லூர்ப் பதியில் குருதரிசனம் பெற்றவராகையால் அப்பதியைக் குறித்து அதிகமான நற்சிந்தனைப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். பாடல்கள் முழுவதிலும் வேதாந்த சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நிறைந்து மிளிர்கின்றன. சுவாமிகளின் உள்ளம் திருவாசகத்தில் திளைத்திருந்தமையை அவர் பாடல்கள் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றன.

யாழ்ப்பாணமும் ஈழநாடும் செய்த தவப்பயனாகத் தோன்றிய அவரது எண்ணங்களும் அருள் வாக்குகளும் என்றும் எம் இதயத்தை விட்டு நீங்கா.

மனிதனுக்கு மட்டும், கடவுள் கொடுத்த அரிய சீதனங்கள் இரண்டு. அவை சிரிப்பும், சிந்தனையும்.

இன்னொருவருக்கு வழிகாட்டுவதற்காக ஒரு விளக்கை ஏற்றினீர் களானால், உங்கள் வழியும் எளிதாகிவிடும்.

நேரமும், நீரோட்டமும் ஒருபோதும் நிற்காது. அதுபோல உழைப்பும் தன்னம்பிக்கையும் ஒருபோதும் தோற்காது.

பிரச்சினையே இல்லாத வாழ்க்கை வேண்டும் என்று இறைவனிடம் கேட்காதீர்கள். பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கும் ஆற்றலைக் கேளுங்கள்.

சிறப்புமிக்க பங்குனி உத்தரம்

II.சேயோன், தெல்லியறை

பன்னிரண்டாவது நட்சத்திரமான உத்தரம் பன்னிரண்டாவது மாதமான பங்குனியில் அமையும்போது சிறப்புப்பெற்று பங்குனி உத்தரம் என்னும் மகத்துவம் மிக்க விரத நாளாகின்றது. பங்குனி உத்தரத்தில் மிக அதிகமான தெய்வ திருமணங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. எனவே இவ்விரதத்தை கல்யாண விரதம், திருமண விரதம் எனக் கூறுவர். பங்குனி உத்தரமானது பங்குனி மாதப் பெளர்ணமியை ஒட்டியதாக அமைவது வழக்கம். உத்தர நட்சத்திரத்தின் அதிபதி சூரியன். அதேநாளில் பெளர்ணமி நிலவும் போது சூரிய, சந்திரரால் இரட்டைச் சிறப்புகள் கிடைக்கின்றன.

பங்குனி உத்தரச் சிறப்பு

மீனாட்சி - சுந்தரேஸ்வரர், பார்வதி - பரமேஸ்வரர், சீதாதேவி - ஸ்ரீராமர், இந்திராணி - தேவேந்திரன், இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள் - சந்திரன் ஆகிய திருமணங்கள் நடந்தேறியது இந்த பங்குனி உத்தரத்தன்றுதான்.

ஒருமுறை துர்வாச முனிவர் மஹாலக்ஷ்மி பிரசாதமான மலர் மாலையுடன் வருகையில் வழியில் எதிர்ப்பட்ட தேவேந்திரனுக்கு அதை அளிக்க விழுகின்றார். தேவேந்திரன் தனது பட்டத்து யானையான ஐராவதத்தில் இருந்தபடியே மாலையை அங்குசத்தினால் வாங்கி யானையின் பிடரிமீது வைத்தான். ஐராதவதம் தும்பிக்கையால் மாலையை கீழே விழுத்தி காலால் மிதித்தது. இவற்றை அவதானித்த துர்வாசர் “தேவேந்திரா நீ தேவர்களின் தலைவன், செல்வங்களின் அதிபதி என்ற மமதையால் மஹாலக்ஷ்மியின் பிரசாதத்தை அவமதித்தாய். எனவே செல்வங்கள் அனைத்தும் உன்னைவிட்டகன்று போகட்டும்” என சாபமிட்டார். சாபத்தின்படி தேவலோக செல்வமனைத்தும் பாற் கடலில் மறைந்தன.

பதறிப்போன தேவர்கள் திருமாலை வணங்கினர். தொடர்ந்து இறைவன் ஆணையுடன் மந்தாரமலையை மத்தாகவும் வாசுகிப் பாம்பை கயிறாகவும் கொண்டு தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். நீண்டகால கடைதலின்போது ஆலகால விஷம் வெளிப்படுகின்றது. அதை உண்ட சிவபெருமான் நீலகண்டனா கின்றார். தொடர்ந்து கடையப்படும்போது இழந்த செல்வங்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. மஹாலக்ஷ்மி கையில் மாலையுடன் பாற்கடலில் இருந்து பங்குனி உத்தரத்தன்று தோன்றினாள். கையிலிருந்த மாலையை நேரே சென்று திருமால் கழுத்தில் இட்டார். எனவே அன்னை அவதரித்த தினமும் திருமண நாளும் பங்குனி உத்தரமாகும்.

தொடர்ந்து கடையப்படுகையில் வெளிவந்த அமிர்தத்தை தேவர்கள், அசுரர் களுக்கிடையில் பங்கிடுவதற்காக நாராயணர் மோகினி வடிவம் கொள்கின்றார். சிவநாராயண அம்சமாக பங்குனி உத்தரத் திருநாளில் தர்மசாஸ்தா அவதரிக்கின்றார். சிவனின் தவத்தைக் கலைத்ததால் இறைவனின் நெற்றிக் கண்ணால் மன்மதன்

எரிக்கப்பட்டான். ரதியின் வேண்டுதலால் மீண்டும் மன்மதன் உயிர் பெற்ற நாளும் பங்குனி உத்தரம் ஆகும்.

சிவ அம்சமான முருகனுக்கும் சிறப்பான தினமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. தைப்பூசம், கந்தசஷ்டி, திருக்கார்த்திகை, வைகாசி விசாகம் என்பன போல் பங்குனி உத்தரம் என்றாலே அது முருகன் கோயில் திருவிழா நாள் என்றுதான் எல்லோருக்கும் உடனே தோன்றுவது. எங்கெல்லாம் முருகன் கோயில் கொண்டுள்ளானோ அங்கெல்லாம் பங்குனி உத்தரம் தவறாமல் கொண்டாடப்படும். அனைத்து அறுபடை வீடுகளில் பங்குனி உத்தரம் விழா நடைபெற்றாலும், பழனியில் நடைபெறும் பங்குனி உத்தரம் திருவிழாவும், தேரோட்டமும் சிறப்பு வாய்ந்த திருவிழாவாகும்.

திருமுறைகளில் பங்குனி உத்தரம்

பங்குனி உத்தரம் சிறப்பு குறித்து திருமுறைகளில் ஆங்காங்கே எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக 2ஆம் திருமுறை. 4ஆம் திருமுறை மற்றும் 12ஆம் திருமுறைப் பாடல்களில் பங்குனி உத்தரம் தொடர்பான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

திருமயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த சிவனடியார் சிவநேசர் என்பாரின் தவப்புதல்வி 'பூம்பாவை' பூ பறிக்கும்போது பாம்பு தீண்டி இறந்தார். சிவநேசர் திருஞானசம்பந்தரின் வரவை எதிர்பார்த்து பூம்பாவையின் அஸ்தியை குடத்தில் சேகரித்து வைத்திருந்தார். திருஞானசம்பந்தர் தலயாத்திரை செய்து கொண்டு வரும்போது திருமயிலாப்பூரை அடைந்தார். அங்கு கபாலீசரம் என்னும் ஆலயத்தில் சிவநேசரின் மகளுடைய அஸ்தியை கொணரச் செய்து 'மட்டிட்ட புன்னை' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடி உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார். இப்பதிகத்தின் 7ஆம் பாடலில் கபாலீசரத்தின் பங்குனி உத்தர விழா சிறப்பை பாடியருளினார்.

மலிவிழா வீதி மடநல்லார் மாமயிலைக்
கலிவிழாக் கண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தான்
பலிவிழாப் பாடல்செய் பங்குனி யுத்தரநாள்
ஒலிவிழாக் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய். (2ஆம் திருமுறை)

பொழிப்புரை: பூம்பாவாய்! இளம்பெண்கள் வாழும் விழாக்கள் நிறைந்த வீதிகளைக் கொண்ட பெரிய மயிலையில் எழுச்சியை விளைவிக்கும் திருவிழாக்களைக் கண்டு அங்குள்ள கபாலீசரம் என்னும் கோயிலில் அமர்ந்தானது பலி அளிக்கும் விழாவாகப் பங்குனி உத்தர நாளில் நிகழும் ஆரவாரமான விழாவை காணாது செல்வது முறையோ?

நமிநந்தி அடிகள் நாயனார் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வணங்க விரும்பி திருவாரூரை அடைந்து அங்குள்ள அறநெறி என்னும் தலத்தில் திருத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டிருக்கும்போது மாலைக்காலம் நெருங்கியது. எனவே ஆலயத்தில் தீபமேற்ற விரும்பினார். இதற்காக அருகே உள்ள வீட்டிற்குச் சென்று விளக்கேற்ற நெய் கேட்டார். அவ்வீட்டில் வசித்த சமணர்கள் "கையில் தீயேந்தியாடும் உங்கள் தெய்வத்திற்கு விளக்கெதற்கு? நீரை முகந்து விளக்கெரியும்" என்று ஏளனஞ்

செய்தனுப்பினர். மனம் நொந்த அடிகளார் ஈசனிடம் முறையிட்டார். அப்போது “கவலையை விடுக! அருகில் உள்ள குளத்து நீரை முகந்து விளக்கேற்றுக” என்ற அசரீரி கேட்டது. அதன்படி திருக்கோயில் முழுவதும் தண்ணீரால் விளக்கேற்றினார். இவரே திருவாரூர் வீதிவிடங்கப் பெருமானுக்கு பங்குனி உத்தரத் திருவிழாவை மிகச் சிறப்பாக நடாத்துவித்தவர்.

ஆராய்ந் தழுத்தொண்ட ராணிப்பொ னானு ரகத்தடக்கிப்
பானூர் பரிப்பத்தம் பங்குனி யுத்தரம் பாற்படுத்தான்
நானூர் நறுமலர் நாத னழுத்தொண்டன் நம்பிநந்தி
நீராற் றிருவிளக் கிட்டமை நீணா டறியுமன்றே! (4ஆம் திருமுறை)

பொழிப்புரை: அடியார்களின் அன்புமிக்க நறிய உள்ளத்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுடைய திருவடித் தொண்டனும் தொண்டர்களுக்குள் உரையாணிப் பொன்போல் மிகச் சிறந்தவனுமாகிய நம்பிநந்தி, தமிழகத்து வேற்றூர்களில் உள்ளவர் எல்லாம் திருவாரூருக்கு வந்து சேரப் பங்குனி உத்தர விழாவினை ஆராய்ந்து முறைப்படி நடத்தினனாய், நீரை வார்த்துத் திருவிளக்குகளை எரிய விட்ட செய்தியை நீண்டதமிழ் உலகம் முழுதும் அறியும்.

நமிநந்தியடிகள் நாயனார் தமது அத்தியந்த ஈடுபாட்டுக் கிடமான திருவாரூர்த் திருக்கோயிற் சிறப்புகளையும் தியாகராஜப் பெருமானின் திருவிழாச் சிறப்புகளையும் மேன்மேல் மிகுவிக்கும் சிவதர்ம விருத்தி வேட்கையினாலே, திருக்கோயிலிற் பங்குனி உத்தர நாள் விசேட விழாச் சிறப்பு நிகழ்வும் திருக்கோயிற் பூசை நியமங்கள் அதிகரிக்கவும் வேண்டிக் கொண்ட வேண்டுதல்கள் அவர் கண்காணவே உடனுக்குடன் பலனளிக்கக் காணும் பெரும்பேறு பெற்றவராகத் திகழ்கின்றார்.

வென்றி விடையார் மதிச்சடையார்
வீதி விடங்கப் பெருமாஸ்தாம்
என்றுந் திருவா னூர்ஆளும்
இயல்பின் முறைமைத் திருவிளையாட்
டொன்றுஞ் செயலும் பங்குனிஉத்
திரமாந் திருநாள் உயர்சிறப்பும்
நின்று விண்ணப் பஞ்செய்த
பழசெய் தருளும் நிலைபெற்றார். (12ஆம் திருமுறை : பெரிய புராணம்)

பொழிப்புரை : வெற்றி பொருந்திய ஆனேற்றை உடையவரும் பிறைச்சந்திரனை அணிந்த சடையை உடையவரும் ஆன வீதிவிடங்கப் பெருமான் என்றும் திருவாரூரினை ஆட்சி செய்யும் இயல்பில், நெறி திறம்பாது அருளிய திருவிளையாடற் செயல் களையும், பங்குனி உத்தரத் திருநாளில் நிகழும் உயர்ந்த திருவிழாவையும், நிலைபெற விழாக் கொண்டருள வேண்டும் என்று இறைவனிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ள, பெருமானும்திருவுளம் கொண்ட நிலையில் அவ்வாறே விழாக் கொண்டருளும் நிலைமையையும் நமிநந்தியடிகள் பெற்றார்.

12ஆம் திருமுறையிலும் மேலும் இருபாடல்கள் பங்குனி உத்தர விழாக்கள் குறித்து காணப்படுகின்றன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய இப் பாடல்கள் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணத்தில் உள்ளன.

செறியுன் சடையார் திருவாளுர்த்
 திருப் பங்குனி உத்தரத் திருநாள்
 குறுக வரலும் பரவையார்
 கொடைக்கு விழாவிற் குறைவறுக்க
 நிறையும் பொன்கொண் டணைவதற்கு
 நினைந்து நம்பி திருப்புகலூர்
 இறைவர் பாதம் பணியவெழுந்
 தருளிச் சென்றங் கெய்தினார்

பொழிப்புரை: இவ்வாறு ஆரூர் இன்புற்று வாழும் நாளில், நிறைந்த திருச் சடையையுடைய பெருமான் அமர்ந்தருளும் திருவாளுர்த் திருப்பங்குனி உத்தரத் திருநாள் அணுக, அப்பங்குனி உத்தரத் திருநாளில் பரவையார் நிகழ்த்திவரும் அருந்தொண்டிற்குப் பொருட் குறைவு வாராதவாறு, நிறைந்தபொன் கொண்டணை வதற்குத் திருவுளம்பற்றிய நம்பியாரூர், திருப்புகலூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவர் திருவடிகளைப் பணிய அங்கு சென்றார்.

பங்குனித் திருநா ளுக்குப்
 பண்புபோல் வருவா ராகி
 இங்கெனைப் பிரிந்து போகி
 ஒற்றியூர் எய்தி யங்கே
 சங்கிலித் தொடக்குண் டாருக்
 கிங்கொரு சார்வுண்ட டோநீர்
 கங்குலின் வந்து சொன்ன
 காரியம் அழகி தென்றார்.

பொழிப்புரை: பங்குனி உத்தரத் திருநாளுக்கு வழக்கம் போல மீண்டு என்னிடம் வருவார்போல இங்கு என்னைத் தனியே விடுத்துப் பிரிந்து சென்று, திருவொற்றியூர் சேர்ந்து, அங்கே சங்கிலியாருடன் தொடர்பு கொண்ட அவருக்கு, இங்கு ஒரு சார்வும் உண்டோ? இந்த இரவிலே நீர் வந்து சொன்ன இச்செயல் தானும் நன்றாக இருக்கின்றது என்றார்.

பங்குனி உத்தர விரத மகிமை

பங்குனி உத்தர நாளில் சிவனை கல்யாணசுந்தரமூர்த்தியாக நினைத்து விரதம் இருக்க வேண்டும். இந்த விரதம் இருந்துதான் தேவர்களின் தலைவன் இந்திரன் இந்திராணியையும், மகாலட்சுமி மகாவிஷ்ணுவையும் மணந்தனர். பிரம்மா தன் நாவில் சரஸ்வதி இருக்கும் வாய்ப்பை பெற்றதும், சந்திரன் 27 கன்னிகளை மனைவியாக அடைந்ததும் இந்த விரதத்தை கடைப்பிடித்து தான். காளையர்களும் கன்னியர்களும்

இந்த விரதத்தை கடைப்பிடித்து தங்களுக்கு ஏற்ற வாழ்க்கைத் துணையை அடையலாம். பங்குனி உத்தரவிரதம் மேற்கொள்வோர் நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று விரத நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவ்விரதத்தால் அடுத்த பிறவி தெய்வப்பிறவியாக அமையும். அதன் மூலம் ஜனன, மரண சக்கரத்தில் இருந்து உயிர் விடுபட்டு முக்தி பெறும் என்பது ஐதீகம். பங்குனி மாதத்தில் ஏற்றிய தீபத்தில் சிவனும் பார்வதியும் ஐக்கிய சொரூபமாகக் காட்சி தருகின்றனர். அதனால் அன்று திருவிளக்கு பூஜை செய்து பாவங்களை விலக்கி, பகை அகற்றி புண்ணியம் பெறலாம்.

பங்குனி உத்தர விழாவானது குடும்ப வாழ்க்கைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. சமுதாயத்தின் அடித்தளம் குடும்பம். அந்த குடும்பத்தின் உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் தம் தம் கடமைகளைச் செய்து நல்வழியில் வாழ்ந்து நல்ல சமுதாயத்தினை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே இவ்வாழ்வின் முக்கிய சாராம்சம் ஆகும். மேலும் குடும்பம் மற்றும் சமுதாயத்தில் உள்ளோரிடம் நல்லுறவை ஏற்படுத்துவதையும் இவ்விழா வலியுறுத்து கிறது. தெய்வத் திருமணங்களில் பங்கேற்று நல்ல குடும்ப வாழ்வும், குழந்தைகளையும் பெற்று அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி இறுதியில் இறைவனின் பாதங்களை சரணடைய வேண்டும் என்பதையும் வாழ்க்கை வாழும் முறை, வாழ்க்கை தொடர்பு போன்றவற்றை குழந்தைகளுக்கு கற்றுக் கொடுக்கவும், நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்குவதும் இவ்விழா கொண்டாடுவதின் நோக்கம் ஆகும். நாமும் பங்குனி உத்தர விழா அன்று கடவுளை வழிபட்டு மனச்சாந்தி பெற்று, வாழ்க்கையை புரிந்து கொண்டு உறவுகளை மேம்படுத்தி நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்குவோம்!

26.03.2020 குருபூசை தினம்

தேரடி சித்தர் செல்லப்பா சுவாமிகள்

யாழ்ப்பாணத்து சித்தர் எனப் போற்றப்பட்ட சிவயோக சுவாமிகளின் குருவாக விளங்கியவர் செல்லப்பா சுவாமிகள். யாழ்ப்பாணத்தில் சித்தர் பரம்பரையொன்று தோற்றம் பெறுவதற்கு மூலவராக அமைந்த கடையிற் சுவாமிகளின் உத்தம சீடர்களுள் ஒருவராக விளங்கியவர் இவர்.

செல்லப்பா சுவாமிகள் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலின் தேர்முட்டி மண்டபத்தின் அருகே காணப்படும் வில்வமரத்தடியிலேயே தியானம் மேற்கொண்டு வந்தவர். இவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, சீடராக மாறிய சிவயோக சுவாமிகளுக்கு, “ஒரு பொல்லாப்புமில்லை; எப்பவோ முடிந்த காரியம்; நாம் அறியோம்; முழுதும் உண்மை” ஆகிய நான்கு மகாவாக்கியங்களை உபதேசித்து முழுமையான ஆன்மீக பக்குவநிலையை ஏற்படுத்தியவர்.

நல்லைக் கந்தன் ஆலயத்தின் முன்பாக தென்கிழக்கு மூலையில் செல்லப்பா சுவாமிகளின் நினைவாலயம் அமைந்துள்ளது.

குருநாத சுவாமி

பேராசிரியர் இ.குமாரவடிவேல்

முருகப் பெருமான் அயனைச் சிறையிட்டும் அரனுக்கு உபதேசித்தும் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்கள் யாவரும் அறிந்தவை. நான்முகனது அகந்தை அடக்கிய கதையை நான்கு வரியிலும், தந்தைக்கு குருவான கதையை இரண்டு வரியிலுமாக இவ்விரு கதைகளையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக குமரகுரபர சுவாமிகள் கந்தர்கலி வெண்பாவில் பின்வருமாறு இரத்தினச் சுருக்கமாகப் பாடுகிறார்.

“..... படைப்போன்

அகந்தை உரைப்ப மறை ஆதி எழுத்தென்று

உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை - புகன்றிலையால்

சிருட்டித் தொழிலதனைச் செய்வதெங்கண் என்று முனம்

குட்டிச் சிறையிருத்துங் கோமானே! - மட்டவிழும்

பொன்னங் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப

முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே”

புராணங்களில் இறைவன் நிகழ்த்தியதாகக் கூறப்படும் திருவிளையாடல்கள் யாவும் பெரும் தத்துவங்களை விளக்கும் உட்பொருள் நிறைந்தவை. இவ் உட்பொருள்களை முற்றாக அறிந்துகொள்வது இயலாவிடினும் அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திப்பது சமய ஞானத் தெளிவுபெற உதவும்.

தன்னை வணங்கவில்லை என்பதற்காக முருகப் பெருமான் பிரமாவைத் தண்டிக்கவில்லை. வேதங்களையே ஓதிக் கொண்டிருப்பதால் வேதன் எனப் பெயர் பெற்ற பிரம்மாவிற்கு கல்விச் செருக்கு இருந்தது. அந்தச் செருக்கு ஞானப்பழமாகத் திகழும் குழந்தை முருகன் சிவபெருமானின் நின்றும் வேறுபட்டவர் அல்லர் என்ற உண்மையை உணரத் தடையாக அமைகிறது. முருகனைக் குழந்தைதானே என அலட்சியப்படுத்துகின்றது அந்தச் செருக்கு. சரஸ்வதிதேவியின் துணைவர் என்ற காரணத்தால் பிரம்மாவின் கல்விச் செருக்கு அதீதமானது. கல்விச் செருக்கினால் இறைவனை உணரமுடியாது. இதனை ஆன்மகோடிகளான எமக்கு உணர்த்தவே முருகப் பெருமான் நான்முகனைத் தண்டித்தார்.

“குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்து” என்பது முதுமொழி. தன்மீது அன்பு காட்டுபவர்களிடத்தே குழந்தை அன்பைச் சொரிந்து ஆனந்தப் பரவசப்படுத்து கிறது. குழந்தையை அன்பால் அறிந்து அறிந்து அறிவு பெற்று அவ்வறிவு வழியே சென்றால் அக்குழந்தையே சிறந்த குருவாயமைந்து வழிகாட்டும். இறைவனிடம் மாசிலா அன்பு பூண்டு விட்டால் அவனின் திருவருள் என்றென்றும் நமக்குத் துணை நிற்கும்.

நூல்களை வாசித்துப் பெறும் அறிவாலும், விளக்கமும், புலனடக்கமும், பக்தியும் அற்ற கிரியைகளாலும் அடைதற்கரியவன் எம் பெருமான். அவனது பெருமை

பேசிமாளாது. அவன் மாசற்ற நெஞ்சினர்க்குத் தோற்றமளிக்கான். ஆனால் தம்மீது
நேசம் வைத்தவர்களை விட்டு - குழந்தைகளைப் போல் - என்றும் அகலமாட்டான்.

“வாசித்துக் காணொணாதது
பூசித்துக் கூடொணாதது
வாய்விடும் பேசொணாதது
மாசர்க்குத் தோணொணாதது
நேசர்க்குப் பேரொணாதது
மாயைக்குச் சூழொணாதது”

என்கிறார் அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.

நூல்களைப் படித்துப் பெற்ற அறிவாலும் வெறும் கிரியைகளினாலும் அணுக
முடியாத பரம்பொருளை, உரை, உணர்வு, உயிர், அறிவு ஆகியவற்றை எல்லாம்
மெய்யன்போடு தமது பாதாரவிந்தங்களில் ஒப்படைத்து வழிபடுபவர்களுக்குத்
தோழனாகவும், தம்பிரானாகவும் (குருநாதனாகவும்) வந்து திருவருள்புரியும் என்ற
பேருண்மையையே முருகப் பெருமான் தமது திருவிளையாடல்கள் மூலம் எமக்கு
உணர்த்துகிறார்.

“பாதமலர் மீது போதமலர் தூவிப்
பாடுமலர் தோழத் தம்பிரானே”

என்கிறார் அருணகிரிநாதர். (திருப்புகழ்)

அருள்கொண்டு அறிய வேண்டிய இறை அநுபவத்தை “ஏதுக்களாலும் எடுத்த
மொழியாலும் சோதித்து” அறியவோ, பெறவோ முடியாது. இதனை அருணகிரிநாதர்
கந்தரனுபூதியிலே பின்வருமாறு அழகாகக் கூறுகிறார்.

“முருகன் தனிவேல் முனி நம் குரு என்று
அருள் கொண்டு அறியார் அறியுந் தரமோ?
உரு அன்று அரு அன்று உளது அன்று இலது அன்று
இருள் அன்று ஒளி அன்று என நின் றதுவே”

அகந்தையை அடக்கியவன் தான் வானோருலகம் புகும் தகுதியை அடைவான்
என்பதைப் பொய்யா மொழியாரும் பின்கண்ட குறளில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“யான் எனதென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்”

சிவபெருமானும் முருகப் பெருமானும் ஒருவரே. அவ்வாறாகவும் பிரம்மா
முருகப் பெருமானைக் குழந்தை என்று அலட்சியம் செய்ய சிவபெருமானோ தனது
குமரனையே குருவாகக் கொண்டு உபதேசம் பெறுகின்றார். இது, பெரியவர்களிடம்
இருக்க வேண்டிய பணிவுத்தன்மையையும், சிறுமையாளரிடம் இருக்கும் தற்புகழ்ச்சிக்

குணத்தையும் செருக்கையும் எடுத்துக்காட்டி, பெரியோர்கள் கைக்கொள்ள வேண்டிய உயர்பண்பை உணர்த்துகின்றது.

“பணியுமாம் என்றும் பெருமை சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து”
என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி.

பெரியோர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய பணிவுத் தன்மையும், அகங்காரமற்ற குணத்தையும் மட்டுமன்றி வேறொரு உண்மையையும் சிவனது திருவிளையாடல் நமக்கு உணர்த்துகிறது. “முருகப் பெருமான் பிரணவ சொருபன். உங்கள் அகங்காரங்களை எல்லாம் அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டு உங்கள் மனதை அவ்வோங்கார மூர்த்தியிடம் செலுத்தி அதனால் கிடைக்கும் பேரானந்தத்தில் திளைத்துப் பரவசமுறுங்கள். எப்போதும் ஓங்கார ஒளிக்குள் முருகன் திருவுருவைக் கண்டு உங்களை மறந்த நிலையடையுங்கள். தொண்டு செய்யுங்கள். உங்களுக்குச் சிவலோகநெறி அறியும் சிந்தை சித்திக்கும். அது சித்திக்கும்போது யமபயமற்ற என்போன்ற நிலையை அடைவீர்கள்” என சிவனின் இத்திருவிளையாடல் உணர்த்துகிறது எனவும் கொள்ளலாம்.

பின்வரும் கந்தரலங்காரப் பாடல் இக்கருத்தையே கூறுகிறது.

“ஆங்கா ரமுமடங் கார்ஓடுங்கார்பர மாநந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறார்தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்பு செய்யா ரென்செய்வார்யம தூதருக்கே”

முருகப் பெருமானே பிரணவப் பொருளாக விளங்கும் ஞானபண்டிதன் என்பதை

“குருகடாக்ஷ கலா வேதாகம
பரமவாக்கிய ஞானாசாரிய
குறைவு தீர்த்தருள் ஸ்வாம்”

என்ற அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் விளக்குகிறது. முருகன் பிரணவ சொருபனாகவே விளங்குவதால் முருகனை வழிபட ஆறெழுத்து மந்திரங்கூட வேண்டியதில்லை. ஓரெழுத்து மந்திரமான பிரணவ மந்திரத்தை ஒதினாலே போதும். அவ்வோரெழுத்து மந்திரம் ஆறெழுத்துக்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது எனவும் அருணகிரியார் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்.

“ஓதுவித்த நாதர் கற்க ஓதுவித்த முனிநாண
ஓர் எழுத்தில் ஆறெழுத்தை ஓதுவித்த பெருமானே”

அகந்தையற்ற பிரம்மாவினால் விளக்க முடியாத பிரணவத்தின் பொருளை, சிவபெருமான் “ஓதாயென” க்கேட்ப முருகன் “ஓதிய” தால் முருகப் பெருமான் சுவாமி நாதன் எனவும், குருநாதன் எனவும், தகப்பன் சாமி எனவும் பெயர் பெறுகிறார்.

இத்தகப்பன் சாமியின் மகிமையை அருணகிரிநாதர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

“சிவத்தின்சாமி மயில்மிசை நழக்குஞ்சாமி எமதுளே
சிறக்குஞ்சாமி சொரூபமி - தொளிகாணச்
செழிக்குஞ்சாமி பிறவியை ஒழிக்குஞ்சாமி பவமதை
தெறிக்குஞ் சாமி முனிவர்க - ளிடமேவுந்
தவத்தின் சாமி புரியிழை பொறுக்குஞ்சாமி குழநிலை
தரிக்குஞ்சாமி யசுரர்கள் - பொழயாகச்
சதைக்குஞ்சாமி எமைபணி விதிக்குஞ்சாமி சரவண
தகப்பன்சாமி எனவரு - பெருமானே” (திருப்புகழ்)

முருகப் பெருமான் குருநாதனாக எழுந்தருளி வந்து எம்மை உய்விக்க வேண்டு
மெனப் பிரார்த்தித்து, ஓங்காரத் துள்ளொளிக்குள்ளே அவன் உருவங்கண்டு,
தொழும்பு செய்து, அவன் அருள்பெற்று, கிடைத்த மானிடப் பிறவியைப் பயனுள்ளதாக
அமைத்துக் கொள்வோமாக!

“உருவாய் அருவாய் உளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே” (கந்தரனுபூதி)

தொண்டு

அரங்க இராமலிங்கம்

“என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்பது திருநாவுக்கரசரின் திருவாக்கு.
தொண்டினையே தொழுகையாய்க் கொண்டு வாழ்பவர்களால் இவ்வுலகம்
வாழ்கிறது. தொண்டு பல வகைப்படும். மனிதராகப் பிறப்பெடுத்த ஒவ்வொருவரும்
ஏதேனும் ஒரு வகையில் தம்மால் முடிந்த அளவு தொண்டு செய்தால் நாட்டுக்கும்
வீட்டுக்கும் நன்மை விளையும். தொண்டு செய்வதால் மனம் பண்படும்.
திருநாவுக்கரசர் உழவாரப்படை கொண்டு திருக்கோவில் திருப்பணி செய்ததும்,
மகாத்மகாந்தியடிகள் இராட்டினம் கொண்டு நூல் நூற்றதும் மனத்தைப்
பக்குவப்படுத்த அவர்கள் மேற்கொண்ட தொண்டுகளாகும்.

மனித குலத்திற்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமானால் எல்லா உயிர்களையும்
தம்முயிர்போல் கருதுகிற மனநிலையினைப் பெறவேண்டும். “ஒன்றே குலமும்
ஒருவனே தேவனும்” என்னும் திருமுலரின் கருத்தினை முழுமையாக உணர்ந்தவர்களே
தொண்டு செய்யத் தகுதி பெற்றவர்கள்.

ஒருமுறை விவேகானந்தர் தம் சீடரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்.
“எவ்வளவோ தவத்திற்குப் பின் நான் இந்த ஓர் உண்மையை உணர்ந்தேன். கடவுள்
ஒவ்வொரு உயிரினிடத்தும் உறைகின்றார். உயிர்கள் அனைத்தும் இறைவனின்

பல்வேறு வடிவங்களே. மக்கட் சேவை செய்தவன்கடவுளுக்குச் சேவை செய்தவனாகிறான். நான் இன்று சொல்லியவற்றை உன் இதயத்திலே எழுதி வை! மறந்து விடாதே” என்றார். மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டை மகேசனுக்குச் செய்யும் தொண்டாகக் கருதியவர் விவேகானந்தர். மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யக் கருதுபவர் முதலில் தமக்குள்ளே இருக்கும் பேதத்தை வேறுபாட்டை வேரறுக்க வேண்டும். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற உயர்ந்த மனப்பண்பாட்டைப் பெறுதல் வேண்டும்.

“காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி, நீள் கடலும், மலையும் எங்கள் கூட்டம்” என அனைத்து உயிரினங்களையும் தம் சுற்றமாகக் கருதியவர் மகாகவி பாரதியார். வேதத்தின் கடைசிக் கருத்தாகக் கவிஞர் குறிப்பிடுவது கவனத்திற்குரியது. “கவனி! அண்ட பகிரண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளேயிருந்து ஆட்டுவிக்கும் பரஞ்சுடரே நம்மைச் சூழும் அனந்தஜோடி ஜீவராசிகளாக நின்று சலிக்கிறது. இதுதான் வேதத்தின் கடைசியான கருத்து. தன்னிடத்தில் உலகத்தையும், உலகத்தினிடம் தன்னையும் எவன் காண்கிறானோ அவனே கண்ணுடையவன் என்பது முன்னோர் கொள்கை” என்கிறார் மகாகவி. உயிர்களிடத்து வேறுபாடு காணாத மனநிலை பெற்றவரே தொண்டு செய்வதற்கு முழுத் தகுதி படைத்தவராவர். அவ்வாறு செய்யப்பெறும் தொண்டுகளும் பயன்நோக்கிச் செய்யப்படுவன அல்ல. கைம்மாறு வேண்டாத மழை போலவும், ஊரின் கண் அமைந்துள்ள உண்ணுநீர்க்குளம் போலவும், பழுத்த கனிகளைத் தாங்கி ஊரின் நடுவே நிற்கும் பயன்மரம் போலவும் தொண்டு அமைதல் வேண்டும்.

தொண்டு செய்யாத வாழ்க்கை குறையுடைய வாழ்க்கையாக-முழுமை பெறாத வாழ்க்கையாக அமையும். தமக்கென முயலாது பிறர்க்கென முயன்று தொண்டு செய்பவர் இருப்பதனாலேயே இவ்வுலகம் இன்றுவரை சிறப்புடன் வாழ்கிறது என்கிறது புறநானூறு. (182) தொண்டு செய்வதற்கு, எல்லா உயிரையும் தம்முயிர்போல் எண்ணுவதற்குரிய மனப் பக்குவத்தைத் தமக்கு அருளுமாறு இறைவனிடம் வேண்டுகிறார் தாயுமானவர்.

“எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி யிரங்கவும் நின் தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே”

இவ்வாறு இறைவனிடம் வேண்டி தொண்டு செய்வதற்கேற்ற மனப்பக்குவத்தைப் பெற்ற தாயுமானவர் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யத் தன்னை ஆளாக்கி விடும்படி அடுத்து வேண்டுகிறார்.

“அன்பர்பணி செய்ய எனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இன்பநிலை தானே வந்து எய்தும் பராபரமே”

இன்பத்தைத் தேடியலைவோர் இன்பத்தை நாடிப் பல்வேறு இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டா. இன்பத்தைத் தேடியலைவோரை நாடி இன்பமே தேடி வந்து அடைக்கலமாகும் வழியைத் தாயுமானவர் எடுத்துரைக்கின்றார். அன்பர் பணியாகிய

மக்கள் தொண்டினைச் செய்யச் செய்ய இன்பநிலை தானாக ஒருவர் உள்ளத்தில் வந்தமையும் வழியினை மிக நுட்பமாகத் தாயுமானவர் புலப்படுத்துகின்றார்.

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃது ஒருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி. [226]

PUBLIC LIBRARY

என்னும் குறளில் வறியவரின் பசிப்பிணியினைப் போக்கச் செலவிடப்படும் பொருள் செலவிடுவான் தனக்கே பின்னாளில் வந்து உதவும் எனக் குறிப்பிடுகிறார் திருவள்ளுவர்.

பசிப்பிணி போக்கும் தொண்டானது, தொண்டு செய்தவனுக்குப் பிற்காலத்தில் உதவும் கருவூலமாகப் பயன்படுவது போல, மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டினால் இன்பநிலை தானாகவே மனத்தில் வந்து அமையும் எனும் நுட்பத்தைத் திருவள்ளுவரும், தாயுமானவரும் மிக நுணுக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தொண்டு செய்தால் இன்பநிலை பெறலாம். இவ்வாறு தொண்டு செய்து இன்பநிலை பெற்ற மனம் எதை விரும்பும்? பொன்னை விரும்புமா? புகழை விரும்புமா? பொருளை விரும்புமா? தொண்டு செய்து பண்பட்ட மனம் இவற்றையெல்லாம் விரும்பாது! பின் எதை விரும்பும்?

“எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன் பராபரமே”

என விரும்பி வேண்டும் எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைக்கும் மனத்தைப் பெறத் தொண்டு செய்வோம். தொண்டு செய்வதன் வழி பிறருக்கும் இன்பம் நல்குவோம்; நாமும் இன்பநிலை எய்துவோம்.

எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிரும்
தம் உயிர் போல் எண்ணி உள்ளே
ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவர் அவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடம் எனநான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அழக்கேவல் புரிந்திட என்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ!

என்கிறார் வடலூர் வள்ளல்பிரானாகிய இராமலிங்க அடிகள். பயன்றோக்காது பணிசெய்யும் அன்பு உள்ளத்தினைப் பெறுவோம். தூய்மையான அன்புள்ளம் கொண்டவர்கள் செய்யும் தொண்டே தொழுகையாகிறது. இத்தகு தொண்டாகிய தொழுகையையே இறைவனும் விரும்புகிறான்.

நாக்கை உணவில் அடக்கினால் உடல் நலம்பெறும். நாக்கை பேச்சில் அடக்கினால் மனம் நலம் பெறும்.

எப்போதும் தோல்வியைத் தனியாகப் பிரித்துப் பார்க்காதீர்கள். அதுவும் வெற்றியின் ஒரு அம்சம் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

பக்தி இலக்கியங்களின் அடிப்படைகளும் பயன்பாடுகளும்

பேராசிரியர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

பக்தியின் முதிர்ச்சியினாற் பிரபக்தி நிலை உண்டாகும்போது பக்தன் தன்னுணர்வற்றுத் தனக்கென ஒன்றையுங் கோராது இறையுணர்வாகிறான். அன்பு போன்று பக்தியும் உள்ளமும் ஓர் அனுபவமாகும். இந்த உணர்ச்சியை அதுவெனச் சுட்டவோ விளக்கவோ முடியாது. அனுபவத்தில் உணர் வேண்டும். பக்தியைப் பற்றி,

தத்துவங்கள் எல்லாம் சகசமாய் ஆன்மாவில்
பெத்தத்தில் நிற்கின்ற பெற்றி போல் - முத்திதனில்
சித்தமலம் அற்றார் செறிந்திருவார் என்றுமறை
சத்தியமா ஓதியிருந் தான்
என்பது உண்மை விளக்கம்.

ஆன்ம விடுதலையே அறிவின் முடிந்த பயன். சித்தர் மரபும் பக்தி இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலே பெரும் இடம்பெறுகிறது. பேராசிரியர் கலாநிதி கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி எழுதிய 'மதமும் கவிதையும் - தமிழ் அனுபவம்' என்னும் நூல் முக்கியமானது. கலாநிதி கா. சிவத்தம்பியின் கருத்துகள் மேல்வருமாறு:

“பக்தி இலக்கியம் அனைத்திந்திய, உலகத் தளங்களில் நின்று நோக்கும் பொழுது தமிழ்க் கவிதை மரபின் பிரதான பரிமாணங்களில் ஒன்றாகும். ஆனால் அதனை அவ்வவ் மதநிலை நின்று பார்த்து விளக்கங்கள் அளிக்கும். விளக்கங்களுள்ளும் புலமை உசாவில் முறைமையே பெருவாழ்வாக உள்ளது. பக்தி இலக்கியத்தினை, இலக்கிய ஆக்கமாக, இலக்கிய வெளிப்பாட்டு முறைமைகள் பலவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு இலக்கியத் தொகுதியாக சுருங்கக் கூறின் இலக்கியப் படைப்பாகப் பார்க்கும் ஒரு மரபு இல்லையென்றே கூறல் வேண்டும். அதாவது சாதாரண இலக்கியப் படைப்புகள் போல இவற்றைப் பார்த்தல் கூடாது. இவை அதற்கு அப்பாற்பட்டது என்ற ஒரு நிலைப்பாடு இங்கு தொழிற்படுகிறது.” என்ற பேராசிரியரின் கருத்து பக்தி இலக்கிய ஆய்விலே முற்றிலும் பொருத்தமானது. பக்தி இலக்கியத்தினைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதற்கும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் இவ்வரிகள் அனுபவ சாட்சிகளாகும். நயந்தனுபவித்தற்குரியது பக்தியுணர்ச்சி. அறிவடிப்படையிலன்றி அனுபவ அடிப்படையிலே உணர்வதற்குரியது பக்தி மெய்ப்பாடு.

மதமும் கவிதையும் - தமிழ் அனுபவம் என்ற பேராசிரியர், கலாநிதி கா.சிவத்தம்பியின் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க உரையில் இடம்பெறும் மிகப் பிரதான செய்திகள் குறிப்பிடற்பாலன.

“மதம் என்னும் நிறுவனம் இல்லாத சமூகமே இல்லை என்பது சமூக மானிட வியல் துறையின் பதிகை ஆகும். கவிதை என்பது ஓர் உணர்வு நிலையின் வெளிப்பாடு ஆகும். தமிழிலக்கியத்தில் இந்த மத உணர்வு சார்ந்த இலக்கியங்களைப் “பக்தி

இலக்கியம்” எனும் தொடர்பு கொண்டு குறிப்பிடுகிறோம். தமிழிற் பக்தி இலக்கியம் எனப் பொதுப்படையாகக் குறிப்பிடப்படுவது கி.பி. ஏறத்தாழ 500 முதல் 900 வரை தோன்றிய சைவ, வைஷ்ணவ பாடல்களாகும். பாடல்கள் எளிமையான மொழியிலே மக்களிடையே மக்களுடன் இணைத்துப் பாடப்பட்டவை என்பது தெரிகின்றது. வெளியே நடக்கும் இன்னல்கள் அல்லலற்று வேதனைப்பட்டுக் கிடக்கும் நமது தலை முறைக்கு இந்த மத அனுபவப் பாடல்கள் இலக்கிய நிம்மதி ஒன்றினைத் தருகின்றன என்பது மறுக்கப்பட முடியாத ஓர் உண்மையேயாகும். கோயிற் பண்பாட்டு எழுச்சியுடன் பக்தி இலக்கியத்தையும் தொகுக்கும் பண்பு தொடங்குகின்றது. தமிழ் இலக்கியம் இத்தகையதொரு தொகுப்பு முறைமையினாலேயே பேணப்பட்டு வந்தது. (பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு) அந்தப் பட்டியலில் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தேவார திருவாசகங்களும் பாசுரங்களும் சேர்ந்து கொள்கின்றன. தேவாரப் பாடல்களின் பின்னர் தோன்றிய திருவிசைப்பாடல்களிலே மறைஞான பண்பைக் காணலாம். கருவூர்த் தேவரின் பாடல்களில் இப்பண்பு துல்லியமாகத் தெரியத் தொடங்குகின்றது. கடவுளைக் கருத்துருவாய்ப் பார்க்கும் பண்பு அவரிடத்திற் பெரிதும் காணப்படுகிறது. குமர குருபரர், அருணகிரி, அபிராமிப்பட்டர் போன்ற இறையனுபவஸ்தர்கள் 15 ஆம் 16ஆம் நூற்றாண்டுக் குரியவர்கள். இக்காலத்தில் முருக வணக்கமும் தேவி வணக்கமுமே தமிழில் முக்கியப்படுகின்றன” என்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியவர்களின் கருத்துக்கள் பெரிதும் மனங்கொளற்பாலன.

“பொய்மையாளரைப் பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்” என்பது தேவாரம். நம்மாழ்வாரும் “மணிவண்ணன் தன்னைக் கவி சொல்ல வம்மினோ” என்று அழைக்கிறார். இலக்கிய வரலாற்றிலே ‘பக்தியுணர்ச்சி’ பாரதி காலம் வரை இடையறாத தொடர்ச்சியைக் கொண்டுள்ளது என்ற செய்தி மேல் வருமாறு ‘தமிழ்உணர்’வில் உண்டு. அச்செய்தி வருமாறு:

பக்தி உணர்வு சமுதாயத்திலே கிளர்ந்தபோது, கிளர்ந்தெழும் தேவை அல்லது சூழல் ஏற்பட்டபோது,

‘உளங்கனிந்த போதெல்லாம் உவந்துவந்துபாடுமே’ என்று திருமுறை பாடுகிறது. தன்னை நன்கு தமிழ் செய்வதற்காகவே இறைவன் என்னை நன்கு படைத்தனன் என்கிறார் திருமுலர். வள்ளல்களைப் பாடி பரிசில் பெறும் வாழ்க்கை வாழ்ந்த நெறிமாறி, சமய உணர்வை மையமாகக் கொண்ட இடைக்காலத்திலே மானுடம் பாடும் குறிப்பு ஏற்கத்தக்கதாகச் சமய குரவர்கள் கருதவில்லை.

கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை
கிளர்ந்தன்ன செல்வத்தை
வள்ளல் புகழ்ந்து நும் வாய்மை
இழக்கும் புலவீர்கள்
கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்
லாம் தரும் கோதில் என்
வள்ளல் மணி வண்ணன் தன்னைக்
கவிசொல்ல வம்மினோ!

என்று பாடுகிறார் நம்மாழ்வார் பக்தி இலக்கியத்தில். இக்குறிக்கோள் செல்வாக்குப் பெற்றுக் கவிதையரங்கிலே மேலாண்மை செலுத்தியது. சமய உணர்வில் வீழ்ச்சி என்று கொள்ளாவிடினும் அதன் தளர்ச்சி என்று கொள்ளத்தக்க சூழல் உருவானபோது உலகியல், சமுதாயவியல் உணர்வு மேலோங்கிய காலத்திலே கடவுட் பாடல் செல்வாக்கை இழந்தது. சமய உணர்வினைச் சற்றும் தளராமலேயே - சமுதாய உணர்வுக்கும் அரசியல் விடுதலைக்கும் தம் கவிதைத் திறனைக் காணிக்கையாக்கினார் பாரதியார்.

திருமுருகாற்றுப்படை, காரைக்காலம்மையார் பாடல்கள்:

பத்துப்பாட்டிலுள்ள மற்ற ஆற்றுப்படைகளைப் போலன்றி முருகாற்றுப்படை அடியொருவரை இறைவனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவது புதிய முறையெனப் பலரும் கூறுவர். காரைக்காலம்மையார் சமய வளர்ச்சியின் பொருட்டுத் துறவுபூண்ட சைவத்துறவியெனலாம். நிலையாமையையும், யாக்கையின் இழிவையும் தமது பாடல்களில் மிகத் தெளிவாகப் பாடுகிறார். வெள்ளியம்பலத்துத் திருநடனம் கண்ட பதஞ்சலியின் காலம் காரைக்காலம்மையின் சமகாலமாகும். அம்மையாரும் இறைவன் கூத்தினை திருவாலங்காட்டிற் கண்டார். பதஞ்சலியை இவர் பாடலிற் குறிக்காதமை அவர்க்கு முற்பட்டவர் என எண்ணவேண்டியுள்ளது. நக்கீரர் முதலோரும் அம்மையைக் குறிக்காமையையும் கருதவேண்டும். கண்ணப்பரையும் அம்மையார் குறிக்காதமையால் அவர் அம்மையாருக்கும் முந்தியவராகலாம். முதல் நாயனார் அவரே என்பது அனைவர் கோட்பாடுமாகும்.

அம்மையாரது பாடல்கள் ஆண்டாள் பாடலின் உருக்கமும் ஈடுபாடுடையன. அப்பன் ஆடுங்காட்டு வர்ணனை கலிங்கத்துப் பரணிப் பேய்களையும் நினைவுறுத்து கின்றன. வர்ணனைகள் அளவும் வெம்மையுடையன. இறைவன் ஆட்டத்தைப் படிக்கையில் ஆடலை நேரிலே காணும் உணர்ச்சி பொங்கி வருகிறது.

திருமந்திரம் என்ற உயர்ந்த நூலைத் தமிழகத்திற்களித்தவர் திருமூலர். அவர் ஒரு தாந்திரிகர். அவர் நாயன்மாருள் ஒருவராகத் திருத்தொண்டத்தொகையுள் குறிப்பிடப்படுகிறார். எனவே, சுந்தரர் காலமாகிய கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது 8ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திற்கும் முந்தியவர்.

அப்பர் சம்பந்தர்க்கும் முற்பட்ட நாயன்மாருள் ஒருவராக அவரை ஆராய்ச்சியாளர் எண்ணுகின்றனர். அப்பரும் சம்பந்தரும் திருவாவடுதுறைக் கோவிலுக்கெழுந்தருளும் போது திருமந்திரத்தை அவர்கள் கொடி மரத்தின் கீழிருந்தெடுத்ததாகக் கர்ண பரம்பரையொன்றுள்ளது. திருமூலரது சொற்கள் சுருக்கெனத் தைப்பவை; ஆணித்தரமானவை. சமூகத் திருத்தத்திலும் தமிழுணர்ச்சியிலும் நக்கீரரைப் போன்றவர். வள்ளுவர் அறத்தை உலகியலோடு தொடர்புபடுத்தி கூறினார். சைவசித்தாந்தத்தின் தனி முதல்நூல் திருமந்திரம். தமிழில் கடவுளியலுக்கும் அதுவே முதலானதாகும். குறளும் மந்திரமும் இரட்டை நூல்களெனலாம்.

ஆழ்வார், நாயன்மார்களது பக்திப் பாடல்கள் தமிழிலக்கியத்தின் ஒரு சிறப்பியல்புடைய பகுதியாகும். பக்திப் பாடல்கள் இசைவளம் பொருந்தியமைவன. சங்க இலக்கியங்களிலும், சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிலும் ஏழிசை மிகுதியாகப் பேசப்படுகிறது. அவ் ஏழிசை இலக்கியமானவை இப்பக்திப் பாடல்கள். பொது மக்களைக் கவர்ந்து பக்திப் பாடல்களை இசைப்பதற்கு இசைப் பண்பு பெரிதும் உதவியது. சம்பந்தரது தேவாரத்தில் மட்டும் எழுபது பண்புகளுக்குரிய அமைப்பு களிருப்பதாகக் கண்டுள்ளனர். இக்கால எல்லையில் மகேந்திரன், கூன் பாண்டின் முதலிய அரசரும் எட்டாம் நூற்றாண்டில் பராந்தக நெடுஞ்சடையான் போன்ற அரசரும் தத்தம் சமயத்தை விட்டுச் சைவத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் மாறியுள்ளனர். ஏழாம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய மாற்றத்திற்கு இவ்விரு நாயன்மாருமே காரணமாவர். அடுக்கியடுக்கி வந்த இன்னல்களை அசையாமற்றாங்கி இவர்கள் வளர்த்தது சமயம் மட்டுமன்றி இலக்கியமுமாகும். வயதும் நீண்ட அனுபவமும் இன்றியும் சிறந்த இலக்கியங்கள் எழுதுவதுண்டென்பதற்குச் சம்பந்தரது பாடல்களே சான்றுகளாகும். இவற்றால் அருளுணர்ச்சியும் உள்ளத்தில் அமைந்து கிடக்கும் பண்புமே இலக்கியத் தோற்றத்திற்குப் பெருங்காரணம் என்பது புலப்படும். அப்பரது பாடல்களில் அறமும் உலகனுபவமும் சிவனையே தொடர்ச்சியாகப் பாடும் பண்பும் மிகுதியாகக் காணப்படு மெனில் சம்பந்தரது பாடல்களில் இயற்கை வர்ணனை மிகுதியெனலாம்.

தமிழில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று மூன்று ஓசைகள் உண்டு. ம, ரு, கு என்ற இந்து மூன்று ஓசையுடன் கூடியவை. இந்த மூன்று எழுத்துக்களிலும் காத்தல் எழுத்தாகிய உகரம் “முருகு” என்ற மந்திரத்தில் வருகிறது.

சைவசமய பக்தி இலக்கியங்களின் அடிப்படைகளும் பயன்பாடுகளும்

“இசைக் குறிப்புகளும், தமிழ்ப்பற்றும், இயற்கை வருணனையும் மிகவுடையன சம்பந்தரது பாடல்கள். எளிமையும் சொல்லணிப் பாடலும் இவர் தேவாரத்துள் மிக்கன. சமண, பௌத்த மதக்கண்டனங்களைச் சம்பந்தரது தேவாரக் குறிப்புகளைக் கொண்ட அவ்வூரில் பிற்காலச் சோழர் கற்கோவில் கட்டவும் திருமுறையோதவும் ஏற்பாடு செய்தனர். இவ்விரு செயல்களுமே சைவம் அழியாமல் நின்றமைக்கும் வளர்ந்தமைக்கும் காரணங்கள். அவற்றிற்கு வித்திட்டன தேவார இலக்கியங்கள்.

சைவபக்திப் பேரிலக்கியங்களுட் சுந்தரர் பாடல்கள் நிலையாமையையும் உலகத் துன்பத்தையும் மிகவாக வற்புறுத்துவன. தம்மைச் சிவனின் ‘மீளா அடிமை’ என்று குறிப்பிடும் சுந்தரர் தோழமையுணர்வுடன் சிவனிடம் முறையீடு செய்துள்ளார். சுந்தரர் பாடல்களிலே வரலாற்றுச் சான்றுகள் பொதிந்துள்ளன. சமயக் காழ்ப்பும் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. வாழ்க்கையில் மிகவும் அடிபட்டமையால் அப்பர், சம்பந்தர் போன்று அவ்வளவு பாடல்களைச் சுந்தரரால் எழுத முடியவில்லை என்றும் சிலர் கூறுவர்.

பக்தி இலக்கியப் பரப்பில் மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகமும் திருக்கோவை யாரும் எட்டாந் திருமுறையுள் அடங்குவன. நாயக - நாயகி பாவத்தில் பாடப்பட்டது திருவாசகம் என்பது இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களது கருத்தாகும். சிவபெருமானே திருவாசகத்தை எழுதினார் என்பது அதன் வரலாறு. திருவாசகத்திற்கு உருகாதோர் ஒரு

வாசகத்திற்கும் உருகார் என்பது உண்மை. இராமலிங்க வள்ளலார் திருவாசகத்தைப் பாடினால் அது எப்படி இனிக்கும் என்று பாடுகிறார். நற்கருப் பஞ்சாற்றினிலே தேன் கலந்து பால் கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து ஊன் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே என்பது வள்ளலாரின் அனுபவம்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே பக்தி இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றமைக்கான காரணங்கள் பிரதானமானவை. இறைவன் பற்றிய உணர்ச்சி பொங்கி எழுவதற்கான பிரதான காரணம் சைவ, வைணவ மதங்களின் எழுச்சியும் அரச ஆதரவும் எனலாம். முன்னைய காலங்களிலே வரையரையற்ற காதல், காமம், வாழ்க்கை நிலையாமையை அளவு கடந்து வற்புறுத்தியமை, உலகியலின்பங்கினை இழிவுடன் வெறுத்து ஒதுக்கியமை, துறவை வற்புறுத்தியமை, பெண்களை இழிவுபடுத்தியமை, சமய வாழ்வையும் உலகியல் வாழ்வையும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்ற இரு துருவங்களாகக் கொண்டமை, நடைமுறை வாழ்வுக்குப் பொருந்தாத கோட்பாடுகள் என்பன காரணமாகச் செழுமையும் வளப்பழுமுடைய பக்தி இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன.

சைவாலயங்கள் தோறும் சென்று ஆலய வழிபாட்டினை மேற்கொண்ட போது பக்தி கனிந்த திருப்பாடல்களை இசையோடு கலந்து வழங்கியதன் மூலம் தமிழரின் பாரம்பரியக் கலைகள் அழிந்துவிடாமல் பேணப்பட்டது. தலமகிமை, பிரதேச மகிமை, அழகு என்பவற்றையும் பொருளாக அமைத்துப் பாடிய உத்தியானது மக்களது உள்ளங்களில் நிலவும் பிரதேச உணர்வைப் பயன் செய்து ஆலயங்களைப் போற்றவும் பேணவும் வழிபடவும் மனச்சாந்தி பெறவும் வழி செய்தது. புராண இதிகாசக் கதைகள் பக்திப் பாடல்களில் இணைத்ததன் மூலம் சமய நம்பிக்கையையும் சமய அறிவும் வழங்கப்பட்டன.

சங்ககால அகத்தினை மரபு பல்லவர் காலப் பக்திப் பாடல்களில் சிற்சில மாற்றங்களுடன் இடம்பெற்றன. உலகியலின்பமும் இறையின்ப பக்திக்கு வழிகோலியது. ‘இறைக் காதல்’ அன்புடன் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. உலகியற் காதல் தெய்வீகக் காதலாகப் பரிணமித்தது. ஆன்மீக வெளிப்பாடு, உணர்ச்சிப் பெருக்கு, எளிமை, இனிமை, ஓசைநயம், யாப்பமைதி, சந்தக் கொழிப்பு என்பன பக்திப் பாடல்களின் சிறப்புகளாகும். பாடல்கள் பதிகங்களாய் அமைந்தன. சமண, பௌத்த மதக் கொள்கைகளையும் அவர்களது போலி வேடங்களையும் தயவு தாட்சண்யமின்றி உக்கிரமமாகக் கண்டனஞ் செய்தமை பக்தி இலக்கிய நெறியின் மிகப் பிரதான அம்சமாயிற்று. “நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்” என்ற அப்பரது பக்தி வைராக்கியம் சிவனைச் சிக்கெனப் பிடித்து உய்யும் வழியைக் காட்டியது. சைவ இலக்கியங்களே - திருமுறைகளே ‘அற்புதங்கள்’ பலவற்றையும் செய்துள்ளமை பக்தி இலக்கியத்தின் தனித்துவ அம்சம் எனலாம். சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் திறனை விளக்கும் ‘பக்தி இலக்கியங்களை’ வியந்தும் முயன்றும் பின்பற்றி இன்பமாய் வாழ்வை அமைத்து வளத்துடன் வாழ முயல்வோமாக.

தவறே செய்யாது இருத்தல் என்பது வெற்றியைத் தராது. ஒருமுறை செய்த தவறை மீண்டும் செய்யாமல் இருப்பதே வெற்றியைத் தரும்.

திருமுருகாற்றுப்படையின் உட்பொருள் ஆற்றுப்படுத்தலே

பு. செல்வதியம்மா B.A (Hons.) in Tamil

திருமுருகாற்றுப்படையின் உட்பொருள் என்ன? என வினவ, விடை காணும் இக்கட்டுரையினை நாம் இலகுவான முறையில் பகுப்பு முறையாக்கிக் கண்டு கொள்ள முடியும். அதாவது திருமுருகாற்றுப் படை என்பது ஓர் ஆற்றுப்படை நூலாகும். இது பழந்தமிழ் காலத்தில் (சங்க காலத்தில்) பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றாக அமையப் பெற்ற காரணத்தினால், பின்வரும் பகுப்பு முறையில் இதன் விடையினை நாம் கண்டு கொள்ள முடியும்.

- (1) ஆற்றுப்படை என்றால் என்ன?
- (2) ஆற்றுப்படை நூல்களுள் திருமுருகாற்றுப்படை பெறும் முக்கியத்துவம்.
- (3) யாரைக் குறித்துப் பாடுகிறது?
- (4) யாருக்காகப் பாடப்படுகின்றது?
- (5) இதில் உள்ளடங்கும் விடயம் என்ன?
- (6) இதன் உட்பொருள் என்பது எது?

இதற்கான ஆதாரங்கள் திருமுருகாற்றுப்படைக்குரிய பகுப்பு முறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாம் நோக்குவோமேயானால்;

முதலிலே ஆற்றுப்படை என்றால் என்ன? என்பதற்கான விளக்கத்தினை காண்போம். ஆற்றுப்படை என்பதற்கு பல்வேறுபட்ட விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் அனைத்தும் ஒரே பொருளையே சுட்டுவதாக அமையப் பெறுகின்றன.

ஆதாரம்:

தொல்காப்பியம் சுட்டும்போது “வள்ளல் ஒருவரிடம் தன் வறுமையினைப் போக்கும் வளங்களைப் பெற்று வந்த ஒருவர் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி முதலியோரை அவரிடம் செல்லுமாறு வழி சொல்லி அனுப்புவது என்கிறது. இதனை,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக்காட்சி யுறபதத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறார்க்கு அறிவுந் இச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

[தொல்-பொரு-47-36]

எனும் பாடலடி விளக்கி நிற்கின்றது. இதனைக் கருக்கொண்டு,

“ஆறு என்றால் பாதை என்றும், வழி என்றும், படை என்றால் படுத்துவது, அனுப்பி வைப்பது எனவும் பொருள் குறித்தனர்.

இலக்கியச் சொல்லகராதியும் ஆற்றுப்படுத்தலுக்கு “வழிப்படுத்தின” எனும் நிலையில் திருமுருகாற்றுப்படை பெறும் முக்கியத்துவத்தினை நாம் நோக்கின்,

மதுரைச் சங்கத்தின் முதற்புலவரான நக்கீரரால் 317 அடிகள் கொண்டு பாடப்பட்ட இந்நூல் முருகப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டமை, இதனை ஏனைய ஆற்றுப்படை நூல்களிலிருந்து பிரிவுபடுத்துகின்றது எனலாம்.

அகவல்பாவினால் பாடப்பட்ட இவ் இலக்கியம் யாரைக் குறித்துப் பாடப்படுகின்றது? யாருக்காகப் பாடப்பட்டுள்ளது? என்பதனை நாம் ஒருசேர நோக்குவது இங்கு பொருத்தப்பாடானதாகும்.

இது முருகனைக் குறித்து அடியவர்களுக்காய் பாடப்பட்டது எனலாம். அதற்கான சான்றாக,

“வீடு பெறுதற்குச் சமைந்தானோர் இரவலனை வீடு பெற்றானொருவன் முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துவது” எனும் விளக்கத்தினையும்,

“பக்திப் பெருக்குடைய ஒருவன் தன் நெஞ்சை விளித்து அதனை முருகனிடத்து ஆற்றுப்படுத்துவது என்பதே பொருத்தமான பொருளாகும். பொதுவாக ஆற்றுப்படைகள் ஆற்றுப்படுத்தப்படுபவர்களின் பெயரோடு அமைவனவாகும், ஆனால் ‘முருகாற்றுப்படை’ முருகன் திருப்பெயரால் ‘திருமுருகாற்றுப்படை என பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரோடு இணைந்து வழங்கப்படுவதே இப்பொருள் பொருத்தத்தை நிறுவுகிறது.” எனும் கூற்றும் திருமுருகாற்றுப்படை யாரை, யாருக்காக பாடப்பட்டது எனும் பதிலை நிறுவுகின்றது. இதனைக் கைக்கொண்டு நாமாக ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். அதாவது,

திருமுருகாற்றுப்படை முருகனால் அடியவர்க்கு வழங்கப்படும் ஞானம் எனும் பரிசினைப் பெற்றுத் தருவதற்கு நக்கீரர் நம்மையெல்லாம் ஆற்றுப்படுத்துகின்றார் என்பதே அதுவாகும். இதனை திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பா உணர்த்தி நிற்கின்றது.

திருமுருகாற்றுப்படையிலே உள்ளடங்குகின்ற விடயங்கள் எவை? என நாம் அடிகள் மூலம் சுருக்கமாக நோக்கின்,

- 1 முதல் 66 முடிய ஒரு தொடர் - முருகப் பெருமானின் அடையாளங்களையும் அவனது அருளைப் பெற நினைத்தால் அதனை ஓர் அடியவன் (நீ) எளிதாய்ப் பெறும் வழிபற்றியும் கூறப்படுகின்றது.
- 67 - 77 முருகனை இவ்வுலகிலே எங்கு கண்டு கொள்ளலாம்? என வினா கேட்டு, ஆறுபடை வீடுகளில் என விடை பகற்றி அதன் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.
- 78 - 125 வரை திருச்சீலைவாயும் முருகனது ஆறுமுகம் - பன்னிரு கைகள் பற்றியும், அவன் யானை மீது அமர்ந்திருக்கும் தோற்றம் பற்றியும் விபரிக்கப்படுகின்றது.

- 126 - 176 “ஒரு தொடர் திருவாவினன் குடியிலே” முருகப்பெருமான் தெய்வ யானைப் பிராட்டியுடன் தேவர்கள்-தொழ உறைகிறார் எனும் விடயமும்,
- 176 - 189 அந்தணர்கள் முருகனுக்கு மலரால் வழிபாடு செய்வது பற்றியும் தேவலோகத்தில் முருகப் பெருமான் மகிழ்வாக இருப்பது பற்றியும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- 190 - 217 குன்று தோறும் ஆடுவான் எனும் ஒரு தொடரினைக் கொண்டு விபரிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. அதாவது குறிஞ்சி நிலக் கடவுளான முருகன், அந்நில மக்கள் எடுக்கின்ற (கொண்டாடுகின்ற) விழாக்களில் கலந்து கொண்டு அவர்களோடு இருப்பவன். எனவே “குன்று இருக்கும் இடமெல்லாம் குமரன் இருக்கும் இடம்” எனும் மரபு இங்கே பதிவாகின்றது.
- 217 - 250 என்பதில் முருகன் உறைகின்ற பல இடங்களையும், அவனுக்கு வழிபாடு நடைபெறும் இடங்களையும் பதிவு செய்கிறார்.
- 251 -280 காட்டப்பட்ட இடங்களில் ஏதேனும் ஓர் இடத்தில் முருகனைக் காண்பாய்; அவ்வாறு (நீ) கண்டுவிட்டால் எவ்வாறு வழிபட வேண்டும் என்றும் முருகனது தமிழ் அர்ச்சனையும் சுட்டப்படுகின்றது.
- 281 - 295 முருகனை வழிபட்டு நிற்கையில் நம் சிற்றறிவிற்குத் தோன்றிய வகையிலான உருவில் தோன்றி, ‘அஞ்சாதே, உனக்கு வேண்டியது என்ன என்று யான் அறிவேன்’ எனக்கூறி உலகத்தார்க்கு முத்தி எனும் பரிசினை அளிப்பான் என்கிறார்.
- 296 - 317 அந்தப் பரிசினைப் பெறக் கூடியவர் யார்? எனக் காட்டி அப்பரிசினை அளிப்பவன் தொலைவிலிருந்து ஒலிக்கும் அருவியை உடைய பழங்கள் முதிரும் சோலையை உடைய மலையின் தலைவன் (முருகப் பெருமான்) என்று கூறி பாட்டை முடிக்கிறார் நக்கீரர்.

இவ்வாறு மேலே காட்டிய பகுப்பினைக் கொண்டு எமக்கு வெளித்தெரியும் விடயம் என்ன வென்றால் உட்பொருள் என்பது “ஆற்றுப்படுத்தலே” என்பதாகும். உள்ளடங்கும் விடயத்தினை நான் பகுப்பாகக் காட்டியுள்ளேன். ஒவ்வொரு பகுப்பிலும் முருகனைப் பற்றிய விடயங்களைக் கூறி அவனிடம் நீ ஆற்றுப்படு. அவ்வாறு அவனிடம் ஆற்றுப்பட்டு அவனைத் தரிசித்தால்,

“பெற்ற பெறா வளம்” [தொல்கா - 4 - 26]

எனும் அரிய வகை முத்தியின்பத்தினை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என 296 - 317 வரையான செய்யுளடிகளில் புலப்படுத்தி நிற்பது கண்கூடு.

இதற்கான ஆதாரங்களை நாம் திருமுருகாற்றுப்படையின் வாயிலாகக் கண்டு கொள்ள முடியும். சான்றாக,

“உலகம் உவப்ப வலன் ஏர்பு திரிதரு
பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டா அங்கு
ஓவற இமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி”

[திருமுருகு, திருப்பரங்குன்றம் செய். - 01]

என்பதிலே உலகில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம் மகிழும்படி வலமாக எழுந்து வானத்தில்
உலாவும் பலவகையான அறிஞர்கள் புகழும் கதிரவனைக் கடலின் மேலே உதயமாகும்
போது கண்டாற் போல, இடையீடு இல்லாமல் சுடர் விடுகின்ற நெடுந்தாரத்திலும்
சென்று விளங்கும் பரவிய ஒளியை உடைய முருகன் என முருகப் பெருமான் மீது
அடியவர்க்கு விருப்பினை ஏற்படுத்துகின்றார். அவனிடம் ஆட்படுங்கள் என்பதனை,

உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை தோன்றாள்
என்பதிலே ‘எனது திருவடியைப் பற்றிக் கொள் நான் உன்னைத் தாங்குகின்றேன்
என்பது ஆற்றுப்படுத்தலே எனலாம்.

“..... சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந்து உறையும்....”

[திருமுருகு - திருப்பரங்குன்றம் செ-65]

முருகப் பெருமானுடைய சேவடியினை நீ தொழுதால், உனது நெஞ்சம் விரும்புகின்ற
காரியத்தின் பயனை அடைவாய் என ஆற்றுப்படுத்தும் தன்மையினை கண்டு
கொள்ளலாம்.

முருகப் பெருமான் ‘ஆறு’ திருமுகங்களை உடையவர் என்பது நாம்
எல்லோரும் அறிந்த விடயமே. இதிலே முருகப் பெருமானது ஒவ்வொரு
முகங்களையும் காட்டி அச்சந்திரனைப் போன்ற முகத்தினை வணங்கினால் அவர்கள்
கேட்டதெல்லாம் விளங்கும்படி செய்யும் என ஆற்றுப்படுத்துகின்றார் நக்கீரர்.

“அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே, ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருளை ஏழுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசை விளங்கும்மே....”

[திருமுருகு - திருச்சீரலைவாய் செய்யுள் - 100]

ஆற்றுப்படுத்தலிலே “ஆறு” என்பது வழிப்படுத்தல் என நாம் ஏலவே கண்டுள்ளோம்.
இவ் ஆறு எனும் தொடரினை நக்கீரர் தமது செய்யுளிலே அப்படியே வடிக்கும்
தன்மையினை நாம் கண்டு கொள்ள முடியும்.

“... ஆறினில் கழிப்பிய அறன் நவில் கொள்கை “

[திருமுருகு - திருவேரகம் - செய்யுள் - 180]

என்பதிலே,

“நாற்பத்தெட்டாகிய இளமைப் பருவத்துக்குரிய நல்ல ஆண்டுகளை, நிற்க வேண்டிய நெறியிலே நின்று கழித்த என ‘திருமுருகாற்றுப்படை - விளக்கவுரை’ எனும் நூலிலே சிவபூர்வாமிநாத இராஜேந்திரக் குருக்கள் உரை செய்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. அவர் கூறும் போது,

“ஆறு என்று தமக்கு அமைந்த இலக்கணத்தினின்றும் பிழையாமல்”

[திருமுருகாற்றுப்படை, 2010, ப-37]

எனும் விடயத்தினைப் பதிவு செய்கிறார். அதாவது முருகப் பெருமானை வழிபட்ட தால்; நக்கீரப் பெருமான் நாற்பத்தெட்டு வயதிலே நெறிப்படுத்தப்பட்டார் எனக் கூறப்படுகின்றது. மாறாக முருகப் பெருமானது நெறிகள் என உரை கூறுவதும் மரபு. இல்லை, இது பழைய குடியினர் முருகப் பெருமானை வழிபட்ட முறை. அவர்கள் தமது நாற்பத்து எட்டு வகையான இளமைப்பருவத்திற்குரிய அனைத்தையும் கொண்டு முருகனை வழிபட்டதால், நெறிப்பட்டார்கள் எனக் கூறும் மரபும் உண்டு. எது எவ்வாறாக இருப் பினும் முருகப் பெருமானிடம் நெறிப்படுவது - ஆற்றுப்படுத்தல் தன்மையே எனலாம்.

நக்கீரர் பக்தர்களை முருகப் பெருமானிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதற்கு இன்னோர் வழி வகையினையும் செய்கிறார். அதாவது “முருகனைத் தரிசிக்கும் வழி” என அடியவர்களுக்கு முருகனை எவ்வாறு வணங்க வேண்டும் எனக் கற்பிக்கின்றார்.

“சமவெளியில், காட்டில், நாட்டில், ஆற்றில், குளத்தில், மனிதர்கள் கூடுகின்ற இடத்தில், மனித சஞ்சாரமே இல்லாத இடத்தில், அழகிய மலரில்” எனப் பட்டியற் படுத்துகிறார்.

“அவனை வழிபடுபவர்கள் கூத்தாடுகிறார்கள், பாடுகிறார்கள், முனிவர்கள் போற்றுகின்றனர். அந்தணர் ஏத்துகின்றனர். மும்மூர்த்திகள் கூட வாழ்த்தி வணங்குகின்றனர். எனவே.....”

என்று இங்கே ஒரு திருப்பத்தினை முன்வைக்கிறார். நீயும் அவனை கும்பிட்டு வாழ்த்தி திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி ஏத்துவாயாக என்கிறார்.

“முத்து நீ கண்டுழி முகன் அமர்ந்து ஏத்திக்

.....

“முருகாற்றுப்படுத்த உருகெழு வியனகர்”

[திருமுரு - பழமுதிர்சோலை, செ- 245]

எனும் அடியிலே முருகனே உன்னை ஆற்றுப்படுத்தக் கூடியவன் எனக் கூறுவது நோக்குதற்குரியது.

இவ்வாறு முருகப் பெருமானிடம் ஆற்றுப்படுத்தலைக் காட்டிய நக்கீரப் பெருமான், அவ் ஆற்றுப்படுத்தல் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் வெற்றியளிக்காது

இவ்வாறு முருகப் பெருமானிடம் ஆற்றுப்படுத்தலைக் காட்டிய நக்கீரப் பெருமான், அவ் ஆற்றுப்படுத்தல் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் வெற்றியளிக்காது என்பதனையும் காட்டத் தவறவில்லை. இது “நூற்சிறப்பு” எனலாம். தாம் கூற வந்த விடயத்தின் “இயலுமை, இயலாமை அல்லாது போய்விடின் சாதக, பாதகத்தினைக் காட்ட வேண்டும்.” நக்கீரர் நன்கு காட்டியுள்ளார்.

“நின் அளந்து அறிதல் மன் உயிர்க்கு அருமையின்
நின்னடி உள்ளி வந்தனென்..”

[திருமுருகு - பழமுதிர்சோலை - செ - 280]

இச்செய்யுளின் கருத்துப்படி நினை அளந்து அறிவது உலகில் நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு அருமை ஆதலால் நின்னுடைய திருவடியை தரிசனம் செய்ய வந்தேன் என்கிறார். சாதாரண பேச்சு மொழியிலே கூறின் உன்னுடைய அருமை, பெருமை அனைத்தையும் இவ்வுலக ஆசையிலே உழன்று கொண்டிருக்கின்ற மக்களுக்கு கூறிவிட்டேன். ஆயினும் அவர்கள் உனது மேலான தன்மையினை உணர்ந்து வருவது கடினம். ஆகவே நான் வந்து விட்டேன், ஏற்றுக் கொள் என்கிறார்.

இத்தகைய ஆற்றுப்படுத்தல் உளவியலாளர்களால் இன்று பரிந்துரை செய்யப் படுகிறது. ஆனால், எம்மவர்கள் அன்றே செய்து விட்டனர். உள ஆற்றுப்படுத்தலின் தோல்வியினை நக்கீரப் பெருமான் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டாலும் சளைக்கவில்லை.

முருகப் பெருமானிடம் “நெஞ்சமே நீயும் செல்வாயாக” என்கிறார். ஆற்றுப் படுத்தலின் நிறைவு, பயன் அல்லது பரிசு பெறுவது என்பதேயாகும். நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் இதனைக் கவனம் செய்வது எம்மையெல்லாம் ஒரு கணம் நின்று கவனிக்கச் செய்கின்றது எனலாம்.

“நக்கீரர் தாம் உரைத்த நன்முருகாற்றுப் படையைத்
தக்கோல நாஸ்தோறும் சாற்றினால் - முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக் கவலை தீர்த்தருளித்
தான் நினைத்த எல்லாம் தரும்”

[திருமுருகாற்றுப்படை - பயன்]

என்பதிலே நக்கீரர் மலர்ந்தருளிய நல்ல திருமுருகாற்றுப்படையை ஒருவன் தன்னைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு ஒவ்வொரு நாளும் பாராயணம் செய்து வந்தால் அவனுடைய கவலைகளைத் தீர்த்தருளி அவன் நினைத்த எல்லாவற்றையும் வழங்குவான். அத்தோடு பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு முருகப்பெருமானுடைய திவ்ய தரிசனமும், இடர் நீக்கமும் நினைத்த விருப்பங்களும் கைகூடும் என்பது ஆற்றுப்படுத்தலின் முழுமையே எனலாம்.

எனவே, நிறைவாக நோக்கும்போது கலியுகவரதனான கந்தனிடம் ஆற்றுப்படுவதே சிறந்தது என்றும், பக்தர்களை முருகப் பெருமானிடம் எவ்வாறு ஆற்றுப்படுத்தலாம் என்றும் நக்கீரப் பெருமான் காட்டுவது திருமுருகாற்றுப்படையின் உட்கிடக்கை ஆற்றுப்படுத்தலே எனும் முடிவினைத் தோற்றுவிக்கின்றது எனலாம்.

ஐங்கரனைப் போற்றி நல்லருள் பெறுவோம்!

கவிஞர் குகன், தெல்லிப்பழை

ஐங்கரனைப் பாடுமருள் மாட்சிபண்பாடும்
ஆனந்தமே பொங்கியின்ப நல்லிசை பாடும்
எங்குறைகள் தீர்க்கவல்ல ஏகதந்தனின்
எழில்மிகுந்த அருள்மாட்சித் திறமதுபாடும்!

காங்கேசன் துறையினிலே செல்லப்பிள்ளையார்
கலிநீக்கி எமையாளும் தெய்வப் பிள்ளையார்
ஐங்கரனாய் வந்தருளும் அழகுப் பிள்ளையார்
ஆனந்தம் தந்துமெம்மை ஆளும்பிள்ளையார்!

ஆலரசு வேம்புகூடி ஆனசோலையின்
அடியினிலே தான்தோன்றி வந்தொளிகூட்டும்
சாலநல்ல கூத்திய வத்தைப் பிள்ளையார்
சஞ்சலங்கள் நீக்கியெமைக் காக்கும்பிள்ளையார்!

தெல்லிநகர் தனிலுறையும் காசிப்பிள்ளையார்
தேசமிகு மல்லைநகர்ப் பழம்பிள்ளையார்
நல்லருள் கூட்டும் சுன்னை சந்திரசேகரனாம்
நாளுமெமைக் காத்தருளும் ஐங்கரநாதன்!

இணுவையிலே இனியதமிழ்ச் சரித்திரம்பாடும்
இனியதமிழ் மன்னர்பணி தன்னையே பாடும்
அணுவினுக்கும் அணுவாம் நல் அருளொளிநல்கும்
அழகுபர ராஜசேகரப் பிள்ளையாரைப் பாடும்!

இன்னுமின்னும் நீர்வையரசு கேசரியைப்பாடும்
இனியதமிழ் இரகுவம்ச காவியத்தைபாடும்
நன்றுதமிழ் பேணும்மன்னர் சரித்திரமே பாடும்
நல்லூரான் அருட்கருணை யமுதினைப் பாடும்!

வெய்யி லுகந்தவி நாயகனைப் பாடும்
வேழமுகத் தழுகன்புகழ் தன்னையே பாடும்
உய்யும்வழி காட்டியெமைக் கொளியெனநிற்கும்
உமையழகன் மைந்தனருட் கருணையைப் பாடும்!

நெற்றியிலே குட்டித்தோப்புக் கரணமுமிட்டு
நிறைந்தகல்வி அறிவுதரும் பிள்ளைத்தெய்வமாம்
அற்புதனாம் ஐங்கரனின் பாதம்பணிந்தே
அகமுருகி ஐயன்புகழ் பாடியே பணிவீர்!

சித்தர் பெருமக்கள்

“மாங்காய்ப் பாலுண்கு மலைமே லிருப் போர்க்குத்
தேங்காய்ப்பா லேதுக்கழ - குதம்பாய்
தேங்காய்ப்பா லேதுக்கழ?

காலனை வென்ற கருத்தறி வாளர்க்குக்
கோலங்க ளேதுக்கழ - குதம்பாய்
கோலங்க ளேதுக்கழ?

நித்திரை கெட்டு நினைவோ முருப்போர்க்கு
முத்திரை யேதுக்கழ - குதம்பாய்
முத்திரை யேதுக்கழ?”

என வினாக்கள் எழுப்புவர். அவர்கள் புறக்கோலங்கள், குறியீடுகள், புகழ், பெருமை, பெயர், பதவி, அந்தஸ்து, பகட்டான ஆடை அணிகலன்கள் என்பனவற்றில் நாட்ட மில்லாதவர்கள். அவற்றைத் துச்சமெனப் புறந்தள்ளி விடும் பாங்கினர். அவர்கள் உண்மை அறிந்தவர்கள், தெளிந்தவர்கள் ஆவர். அதனால், சித்தர்கள், தேகாபிமானம் அற்றவர்கள், ஆத்ம அபிமானம் கொண்டவர்கள் அவர்கள்.

“எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே” என்பதை உணர்ந்தவர். சித்தர் என்போர் சீவன் முத்தர்கள். மோனம் என்னும் பேற்றினைப் பெற்றவர்கள் சீவன் முத்தர்கள். “மோனம் என்பது ஞான வரம்பு” என்பர் ஆன்றோர். மோனம் என்பது மௌனம். உடலும் உள்ளமும் செயற்படாது அடங்கியிருக்கும் சலனமற்ற நிலை. ஞானத்தின் அதியுயர் நிலை. இந்த உச்சநிலை எய்தப் பெற்றவர்களே ஞானிகள், சித்தர்கள். அத்தகையவர்கள் உலகத்தவர்களுக்குப் பைத்தியங்கள் போலத் தோற்றமளிப்பர். உண்மையில் அவர்கள் பைத்தியங்கள் அல்லர். அவர்களை ஒருவகையில் “ஞானப் பைத்தியங்கள்” எனலாம். உலகத்தவரே உலக ஆசாபாசங்களால் கட்டப்பட்டு, சிக்கிக்கொண்ட நிலையில் மன உளைச்சல், மன இறுக்கம், மனக்கவலைகள் போன்ற மனநோய்களுக்குள்ளாகி, மீளமுடியாமல் பைத்தியங்களாக அலைகின்றனர் என்பதே உண்மை நிலையாகும். உலகத்தவரே உண்மைப் பைத்தியங்கள். சற்று நேரம் ஆற அமர அமர்ந்து, அறிவுபூர்வமாக அவர்கள் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களேயானால் உண்மை நிலை புரிந்துவிடும். யாருக்குப் பைத்தியம் என்பதும் தெரிந்து விடும். அறிவிலே தெளிவுபெற்று ஞானிகளாகவும் உயர்ச்சி பெற்று விடலாம்.

சித்தர்கள் தமக்கொரு சரித்திரம் இருக்கவேண்டும் என்றோ, பரப்புரையாளர்கள், ஆய்வாளர்கள் தோன்றித் தம் அருமைகளையும், பெருமைகளையும் ஆராய்ந்து பதிவு செய்து பேசிப் பரவவேண்டும் என்றோ சிந்தித்துச் செயல்பட்டவர்களன்று. அதனாலோ

என்னவோ பதிவுகள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள் செய்த சாதனைகளின் பட்டியல்கள் எவற்றையும் விட்டுச் செல்லவில்லை.

கடையிற் சுவாமிகள் ஆற்றிய சித்துக்கள் சிலபற்றிய செவி வழிச் செய்திகள், மற்றும் ஆதாரமற்ற வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் தவிர வேறெதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. எனினும், ஞானக்கடலாக விளங்கிய கடையிற் சுவாமிகளிடம் “நீர் மெண்டு சூல் கொண்ட செல்லப்பா சுவாமிகள் எனும் மேகம், யோக சுவாமியாகிய மழையாகப் பொழிந்தது என்றே கூறவேண்டும்” என்று வித்துவான் வேலன் அவர்கள் தாம் எழுதிய “ஈழத்துச் சிவயோக சுவாமிகள் ஏற்றிய ஞான விளக்கு” எனும் நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பது சிந்திக்கற்பாலது. யோகசுவாமிகள் அருளிய நற்சிந்தனைப் பாடல்கள் இதற்குச் சான்று பகிர்கின்றது.

“தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்
எச்சத்தால் காணப் படும்” - [திருக்குறள்]

கடையிற் சுவாமிகளும், செல்லப்பா சுவாமிகளும் அவர்களது ஞானப் பரம் பரையின் சிவக்கொழுந்தாக வந்துதித்த சிவயோக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நற்சிந்தனைப் பாடல்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அருட்செயல்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அநுபவமூலம் அறியப்பட்ட உண்மை. “எனதுரை தனதுரை யாக” என்கிறார் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார். சிவபெருமான் தமக்கு உள்நின்று உணர்த்தியவற்றைத் தாம் வெளிப்படுத்திய கருவிமட்டுமே என்று ஞானசம்பந்தர் இப்பாடலடி மூலம் தெரிவித்திருப்பது நோக்கற்பாலது. இதன் மூலம் சிவபெருமானின் பரத்துவம், இறைநிலை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே, கடையிற் சுவாமிகள் செல்லப்பா சுவாமிகள் மகா வாக்கியங்கள் என்பனவற்றையும் யாவரும் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில், நற்சிந்தனைப் பாடல்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் சிவயோக சுவாமிகள், ஞானப்பரம்பரையின் மூலவர் எனப் போற்றப்படுகின்ற கடையிற் சுவாமிகள் மற்றும் அவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட செல்லப்பா சுவாமிகள் ஆகியோரின் ஞான மகத்துவம், பெருமை என்பன வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வள்ளுவர் மொழியில் கூறுவதனால் அவர்கள் “தக்கார்” என்பது அவர்களின் “எச்சத்தால்” நிரூபணமாகின்றது.

சீடர்கள்

கடையிற் சுவாமிகளின் முதற் சீடராக விளங்கியவர் செல்லப்பா சுவாமியாவார். அவர் நல்லூர்த் தேரடியிலேயே தமது காலத்தின் பெரும்பகுதியைக் கழித்தவர். யோகர் சுவாமிகளை ஆட்கொண்டவரும் இவரே. தமது பன்னிரண்டாவது வயதிலே, யோகர் சுவாமிகள், ஆதிகடை நாதன் என அழைக்கப்படும் கடையிற் சுவாமிகளைத் தரிசித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சுவாமிகள் “சிவபோகம்” அடையப் பெற்ற மகாஞானி என்று யோகசுவாமிகள் பிற்காலத்தில் கூறியதாகக் குறிப்பு ஒன்று கூறுகின்றது.

கடையிற் சுவாமிகள் அடைந்த பரிசுத்த சீவன் மூத்தர் நிலை மற்றும் அதியுயர் ஆன்மீக முதிர்ச்சி என்பனபற்றி யோகர் சுவாமிகள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளமை வியக்கத்தக்கது.

**“ஆடையற்ற மாதொருத்தியுடன் கைகோத்து
ஆழனாலும், தன் சொரூப நிலையிலிருந்து தழும்பாத
தனிப் பெருந்தவத்தோன் அவர். புத்தர் கிறிஸ்து
முதலாயினோரிலும் பன்மடங்கு பெரியவர் ஆவார் அவர்.”**

மௌனித்துச் சும்மா இருத்தல் மூலம் அரிய பல சாதனைகள், சித்துக்கள் புரிந்த மகான். அவரைத் தரிசித்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு பெற்றவர்கள் பலர். தாமரை இலையில் தண்ணீர் போன்று உலகத்தோடு ஒட்டியும், ஒட்டாமலும் வாழ்ந்தவர். சொல்லாமல் சொல்லுந்திறன் பெற்றவர். சமம், ஆதி ஸ்ரீ சமாதி, ஆதி எனும் பரம்பொருளே சிவம். ஆதியுடன் சமமாகி, அதனுடன் இரண்டறக் கலந்து ஒன்றாந் தன்மையை அடைதலையே சமாதி அடைதல் என்பர். சமாதிக் கோயிலில் சென்று வழிபடுபவர்களும், தங்கள் குறைகளைப் பூரணமாகப் போக்கிக் கொள்கிறார்கள். சித்தர் சமாதிகள் உள்ள திருத்தலங்களிலும், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தச் சிறப்புக்களைக் காண முடிகின்றது.

கடையிற் சுவாமிகளின் ஏனைய சீடர்களாக விளங்கியவர்களில், அருளம்பல சுவாமிகள், குழந்தைவேல் சுவாமிகள், பரமகுரு சுவாமிகள் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். கடையிற் சுவாமிகள், பரமகுரு சுவாமிகள், குழந்தைவேல் சுவாமிகள் ஆகிய மூவரையும் முறையே சிவன், விநாயகர், முருகன் எனக் குறிப்பிட்டு, சுவாமிகளின் சீடர் ஒருவர், தாம் சுவாமிகள் பற்றி எழுதிய சுருக்க வரலாற்றுக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

வண்ணார்பண்ணை வைரமுத்துச் செட்டியார் அவர்களே முத்தியானந்தர் என்னும் கடையிற் சுவாமிகள், இந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வருகை தருவதற்கும், எம் மண்ணில் கால்பதித்து புனிதப் பிரதேசமாக்குவதற்கும் கால்கோள் இட்டவர். கடையிற் சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணத்தில், ஒரு குருபரம்பரையையும் ஆரம்பித்து வைத்தார். அதனைத் தொடரவைப்பதற்கு முதற் சீடராய் வந்து வாய்த்தவர் செல்லப்பா சுவாமிகள் ஆவார். குருவின் அடிச்சுவட்டையே பின்பற்றிக் குரு பரம்பரையைத் தொடரவைத்தவர். சிவயோக சுவாமிகளை ஆட்கொண்டு, நெறிப்படுத்திக் குருபரம்பரையை மேலும் யாழ்ப்பாணத்தில் எழுச்சி பெறவும், உலகெல்லாம் பரவிச் செழிப்புப் பெறவும் அருள் புரிந்தவர் செல்லப்பா சுவாமிகள். சிவயோக சுவாமிகளின் நற்சிந்தனைகள் சமரச சன்மார்க்க நெறி, திருவடி வழிபாடுகள் என்பன இன்று உலகளாவிய நிலையில் இன, மத, நிற, சாதி, குல, பிரதேச, மண்டல வேறுபாடுகளின்றி பட்டொளி வீசிப் பரவி உலக மாந்தரை நல்வழிப்படுத்தி, உய்வித்து வருவதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. கடையிற் சுவாமிகளின் திருவருட் கருணையே இவற்றிற்கெல்லாம் மூல வித்தாக அமைந்துள்ளதென்பதை நாம் உணர்ந்து, தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சுவாமிகள் பற்றி மகாகவி பாரதியார்

**“குவலயத்தின் விழி போன்ற யாழ்ப்பாணத்தான்,
சிதம்பரத்து அறியாத தீரஞானி
சிதம்பரத்து நடராச மூர்த்தியாவான்
பாவியரைக் கரையேற்றும் ஞானத்தோணி**

பரமபத வாயிலெனும் பார்வையாளன்
 காவிலளர் தடங்களிலே மீன்கள் பாயுங்
 கழனிகள் சூழ் புதுவையிலே யவனைக் கண்டேன்
 தங்கத்தாற் பதுமை செய்தும் இரதலிங்கம்
 சமைத்துமவற்றினி லீசன் தானைப் போற்றும்
 துங்கமுறு பக்தர்பலர் புனிம்துள்ளார்
 தோழரே எந்நாளும் எனக்குப் பார்மேல்
 மங்களஞ்சேர் திருவிழியால் அருளைப் பெய்யும்
 வானவர்கோன், யாழ்ப்பாணத் தீசன் தன்னைச்
 சங்கரனென் றெப்போது முன்னே கொண்டு
 சரணடைந்தால் அது கண்டீர் சர்வசித்தி

PUBLIC LIBRARY
 13400

இவ்வாறு, மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமிகள்
 தம்மை ஆட்கொண்டு அருளியமை பற்றி தம் பாடல் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
 மகாகவி பாரதியாரும் ஒரு சித்தர் எனப் போற்றப்படுகிறார். “பாம்பின்கால்
 பாம்பறியும்” என்பது பழமொழி. அதன் தாற்பரியம் இச்சந்தர்ப்பத்தில் உயிர்ப்புப்
 பெறுவதைக் காண முடிகின்றது. “கனத்த புகழ்க் குவளையூர்க் கண்ணன்” என்பானே,
 ஐகத்தினிலோ ருவமையிலா யாழ்ப்பாணத்துச்
 சாமிதனை இவனென்றன் மனைக் கொணர்ந்தான்”

என்று குறிப்பிட்டு, மேலும் பாரதியார் தொடருகிறார்.

“அகத்தினிலே யவன் பாதமலரைப் பூண்டோம்
 அன்றேயப் போதே வீடதுவே வீடு
 பாங்கான குருக்களை நாம் போற்றிக் கொண்டோம்
 பாரினிலே பயந்தெளிந்தோம் பாசமற்றோம்
 நீங்காத சிவசக்தியருளைப் பெற்றோம்
 நிலத்தின் மிசை யமரநிலை யுற்றோ மப்பா
 தாங்காமல் வையகத்தை யழிக்கும் வேந்தர்
 தாரணியிற் பலருள்ளார் தருக்கி வீழ்வார்
 ஏங்காம லஞ்சாம லிடர் செய்யாமல்
 என்றமருள் ஞானியரே எமக்கு வேந்தர்”

குவளைக் கண்ணன் என்பவரே, யாழ்ப்பாணத்தையனைத் தம்மிடம் அழைத்து
 வந்ததாகக் கூறும் பாரதியார், சுவாமிகளைத் தரிசித்த மாத்திரத்தே “நிலத்தின் மிசை
 அமரநிலை யுற்றோ மப்பா” என்கிறார். இங்கு தாம் சீவன் முத்தர் நிலை அடைந்தமை
 பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். “தரிசிக்கமுத்தி” சித்தி பெற்றமையால், பாரதியார் சித்தர் என
 அழைக்கப்படலானார். யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமிகளே பாரதியாரின் குருவும் ஆவார்.

“குவலயத்தின் வழிபோன்ற யாழ்ப்பாணத்தான்” யாழ்ப்பாணத்தீசன்,
 யாழ்ப்பாணத்தையன், ஐகத்தினிலோருவமையிலா யாழ்ப்பாணத்து ஸாமி,
 என்றெல்லாம், மகாகவி பாரதியார், சிறப்பித்தும் குறிப்பிட்டும் காட்டும் மகா ஞானி,

யாழ்ப்பாணத்துக் கடையிற் சுவாமிகள் அவர்களையே என்பதைப் பலரும் ஏற்றுக் கொள்வர். இதற்கு மாறுபட்ட கருத்தும் நிலவுகிறது.

வரலாற்றுச் சுருக்கம்

யாழ்ப்பாணம் கடையிற் சுவாமிகள் 1810ஆம் ஆண்டு, தென்னிந்தியா கன்னட தேசத்தில், மைசூரில் பிறந்தார். பெங்களுரில் நீதிபதியாகக் கடமைபுரிந்தார். கைதிக்கு மரணதண்டனை விதிக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பத்தில், மெய்ஞான விசாரணை அவர் மனதில் தோன்றியது. அக்கணமே மைசூர் சிருங்கேரி மடத்தின் தலைவர் ஸ்ரீ நரசிம்ம பாரதி என்பவரை அணுகி ஞானதீட்சை பெற்று, சுவாமி முத்தியானந்தர் என்னும் நாமத்துடன் துறவு பூண்டார். பின்னர் சிலகாலம், வடஇந்தியாவிலுள்ள காசி, ஹரித்துவார் போன்ற புண்ணிய தலங்களையும் தரிசித்தார். அப்பொழுது வைரமுத்துச் செட்டியாரும், தென்னிந்தியாவில் தலயாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். சுவாமி முத்தியானந்தரைச் சந்தித்து, யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தருமாறு செட்டியார் வேண்டுகல் விடுத்தார். திருவருள் துணை நின்று கைகூட்டி வைத்தது. சிலநாட்கள் கழித்து, கடல் மார்க்கமாக சுவாமி முத்தியானந்தர் யாழ்ப்பாணம் வந்து பெரியகடைப் பகுதியில் வாசஞ்செய்தார். 1857ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் வருகை புரிந்ததாகக் குறிப்பு ஒன்று உள்ளது. 1862 ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கைக்கு வந்ததாக மற்றொரு குறிப்பும் உள்ளது. ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து ஞான ஒளியேற்றிப் பிரகாசிக்கச் செய்து, தொடர்ந்தும் அணையாவிளக்காக விளங்கச் செய்வதற்குச் சீடர் பரம்பரையைத் தொடக்கி வைத்துள்ளார். செல்லப்பா சுவாமிகள் அவரின் நேரடிச் சீடர். நல்லூர் கந்தன் ஆலயத் தேரடியில் வாழ்ந்தவர். சிவயோக சுவாமிகளின் குருநாதர் இவர். இப்படி ஞான பரம்பரை தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் பெற்று, உலகந் தழுவிய நிலையில் எழுச்சி பெற்று விளங்குகின்றது.

கடையிற் சுவாமிகள், தமது ஆன்மீக வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலப்பகுதியை யாழ்ப்பாணம் நீராவியடியில் கழித்தார். ஆழ்நிலைத் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவர் வாழ்ந்த சிறுகுடிசை அருள்மிகு ஸ்ரீ வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயத்திற்கு அண்மையில் அமைந்திருந்தது. சுவாமிகள் ஆயிரத்து எண்ணூற்றுத் தொண்ணூற்றோராம் ஆண்டு (1891) - கர வருடம் புரட்டாதி மாதம், பூரணைத் திதியும், புரட்டாதி நட்சத்திரமும் இணைந்திருந்த புனித நல்வேளையில் மகாசமாதி அடைந்தார். அவரின் சமாதிக் கோவில் வண்ணார்பண்ணை, நீராவியடியில் அமைந்துள்ளது. கடையிற் சுவாமிகள் மீது வைரமுத்துச் செட்டியார் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பக்தி காரணமாக, தமது நிலம் சொத்துக்களைத் தர்மசாதனம் செய்திருந்தார். அன்னசத்திரம் ஒன்றும் நிறுவப் பட்டுள்ளது. மண்டைதீவு, உசன், ஏழாலை ஆகிய இடங்களிலும், கடையிற் சுவாமிகளின் ஆச்சிரமங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

**“தாதையெனத் தண்ணருள் பொழிந்திடர் தழந்தே
தீதில் நெறி யுய்த் தெமது பாசமது தீயக்
கோதில் வழிகாட்டு கடைச் சாமி குருவள்ளல்
பாதமலர் சிந்தையிற் பதித்தினிது வாழ்வேம்”**

(கட்டுரைத் தொடர் நிறைவு பெற்றது)

திருவாசகம் - இறை இன்ப அனுபவத்தின் உச்ச வெளிப்பாடு

தெல்லியூர் மைந்தன்

திருமுறைகள் எனப்படும் ஒரு தோத்திர நூலே நம் சைவ சமயத்தவர்கள் என்றும் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதற்கு போதுமானது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதலாக சேக்கிழார் நாயனார் வரை 27 ஆசிரியர்கள் 18326 பாடல்களில் திருமுறைகளைத் தந்திருக்கிறார்கள். இவை பன்னிரண்டாக வகுக்கப்பட்டு பன்னிரு திருமுறைகள் எனப்படுகின்றன. இறையியலின் அத்தனை தத்துவார்த்தமான விடயங்களையும் திருமுறைகள் நமக்குச் சொல்லித் தருகின்றன. இத்திருமுறைகளை பொருளுணர்ந்து படித்தோர் இதனை நன்கு அறிந்திருப்பர். நம் சைவ சமயத்தின் பொக்கிஷமாகவும் அருமருந்தாகவும் போற்றுதற்குரியது இத்திருமுறைகள். இவற்றுக்குள்ளும் ஒளி பொருந்திய வைரமாக, மணிமுடி போன்று திகழ்வது திருவாசகமாகும். “திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்” என்பது எத்துனை உண்மையானது என்பதை திருவாசகத்தைப் படித்துணர்ந்தோர் தெரிந்திருப்பர். திருவாசகம் பற்றியும் அதனை அருளிச் செய்த மாணிக்கவாசகர் பற்றியும் நம் அருட்செல்வர்கள் பலர் பலவாறு கூறியிருக்கின்றார்கள்.

“வான் கலந்த மாணிக்கவாசக நின் வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன் கலந்து பால் கலந்து செழுல்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து என்
ஊன் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே”

என வள்ளலாரும்,

“வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி நெஞ்சு நெக்கு
உருகி நிற்பவர் காண்கிலேம்.
திருவாசகம் இங்கு ஒரு கால் ஓதின் கருங்கல் மனமும்
கரைந்துருகக் கண்கள் தொடு மணல்
கேணியில் சுரந்து நீர்பாய மெய்ம்மயிர் பொழுப்ப
விதிர்விதிர்ப்பு எய்தி அன்பர் ஆகுநர் அன்றி
மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே”

என துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் கூறியுள்ளார்கள்.

திருவாசகம் உண்மையிலேயே ஒரு திருவுடைய வாசகம்தான். இதன் சிறப்பு என்னவென்றால் இதனை இயற்றியவர் மாணிக்கவாசகர் என்றால் இதனை எழுதிய பெருந்தகையாளர் சாட்சாத் நம் சிவப்பரம்பொருள் என்பதுதான். மற்றைய திருமுறைகளிலிருந்து திருவாசகத்தின் உள்ளடக்கமும், உட்பொருளும் வேறுபடுகின்ற தென்றால் அதற்கு காரணமும் இதுதான். இச்சிவப்பரம்பொருளே (திருவாலவாய் உடையார்) திருமுறை பாடிய ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக உள்ளார் என்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. அரிமர்த்தன பாண்டிய மன்னன் மதிநுட்பத்தில் சிறந்த அமைச்சர் ஒருவரையே தன் அமைச்சரவையில் முதல் மந்திரியாகக் கொண்டிருந்தான் என்பதற்கு திருவாசகம் சிறந்த சான்றாகிறது.

இறையியலின் தத்துவார்த்தமான அத்தனை கருத்தியல்களையும் உள்வாங்கி மிகவும் தத்ரூபமாக வடிவமைத்து அதற்கு ஓர் உருவைக் கொடுத்து யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாது, அறிவுக்கெட்டாது அண்டங்கடந்து நிற்கும் பரம்பொருளை மிக உயர்ந்த பக்தியின் மூலமாக பிடித்துக் கொண்டு வந்து சிவவடிவமாக்கி நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது திருவாசகம். இங்குதான் மாணிக்கவாசகரின் மதிநுட்பமும் வெளிப்படுகிறது. இதனையே,

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என்கிறார்.

இறைவனுக்கு உருக்கொடுப்பதில் மட்டும் திருவாசகத்தின் பணி முடிந்து விடவில்லை. பொதுவாக இறைவன் அன்பு வடிவானவன், கருணையுள்ளம் கொண்டவன் என மற்றைய எல்லா மதங்களும் கூறுகின்றன. ஏனைய திருமுறைகளும் இதனைக் கூறுகின்றன. திருவாசகமும் இதனைக் கூறுகிறது.

அம் கருணை வார் கழலே பாருதும் காண் அம்மானாய்

[திருவம்மானை பாடல் - 1]

வண்ணப்பணித்து என்னை வா என்ற வான்கருணை

[திருக்கோத்தும்பி பாடல் - 4]

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் இதனைக் காணலாம். ஆனால் திருவாசகம் இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று இறைவன் இன்பமயமானவன், இனிமையானவன் என்றெல்லாம் கூறுகிறது. இதனை,

என் அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன் என்று.....

[திருவெம்பாவை பாடல் - 3]

தேனைப்பாவை கன்னலின் தெளியை ஒளியை.....

[திருச்சதகம் பாடல் - 5]

என்ற பாடல் அடிகளில் காணலாம். மேலும் இனிமை என்றால் தேன்போல இனிமையானவன் அல்லது அதற்கும் மேல் இனிமையானவன் என்றும் பகர்கிறது.

தேனார் கமலமே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ

[திருக்கோத்தும்பி பாடல் - 2]

ஆனந்தத் தேன்சொரியும் குனிப்புடையானுக்கே

[திருக்கோத்தும்பி பாடல் - 3]

இறைவனுடைய அன்பு நம் எலும்புகளையே உருக வைக்கக்கூடியது என்கிறது திருவாசகம்.

வந்து நம்மை உருக்கும் பணி கொள்ளும்.....

[திருத்தெள்ளேணம் பாடல் - 3]

பேசுந்தொறும் எப்போதும் அனைத்து எலும்பு உள் நெக.....

[திருக்கோத்தும்பி பாடல் - 3]

கருணைக் கடலினர் உள்நின்று உருக்குவர்.....

[அன்னைப்பத்து பாடல் - 2]

எலும்பையே உருக்கக் கூடியது எனில் ஊன் எம்மாத்திரம்? இதனால்தான்,

ஊன் எல்லாம் நின்று உருகப்புகுந்து ஆண்டான்

[திருச்சதகம் பாடல் - 19]

ஊனியை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி

[பிடித்த பத்து பாடல் - 9]

என்கிறார் திருவாசகம் தந்த மாணிக்கவாசகர். இவ்வாறாக இறை இன்ப அனுபவத்தை மிக உச்சமாக வெளிப்படுத்துவதில் திருவாசகம் நிகரற்ற தன்மை உடையது.

இங்கு மாணிக்கவாசகர் மற்றைய திருமுறை பாடிய அருளாளர்களிலிருந்து எவ்விடத்தில் வேறுபடுகிறாரென்றால் பொதுவில் ஓர் ஆசிரியர் தான் கற்ற, உள்வாங்கிய விடயத்தையே தனது மாணவர்களுக்கு கற்பிப்பார். அதிலும் அவர் கிரகித்த அனைத்து விடயங்களையும் கற்பிக்க முடிவதில்லை. ஆனால் திருவாசகத்தில் அதன் ஆசிரியரை விட அதனை உணர்வொன்றிப்படிக்கும் அன்பர் அதிக இறையின்ப அனுபவத்தைப் பெறுகிறார். இதற்குக் காரணம் மற்றைய திருமுறைகளில் அதன் ஆசிரியர்கள் இறைவனை உயர்நிலையிலும், தம்மை அடுத்த நிலையிலும், அதனைப் படிப்போரை அதற்கடுத்த நிலையிலும் நிற்கவைத்து இறையின்ப அனுபவத்தை வழங்குகின்றனர். ஆனால் திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர் இறைவனை உயர்நிலையிலும், தன்னைக் கீழ்நிலையிலும், படிப்போரை நடுவிலும் நிறுத்தி இறையின்ப அனுபவத்தைப் பெறச் செய்கிறார். இதனையே நாம் திருவாசகத்தின் அத்தனை பாடல்களிலும் காணக்கூடியதாக விருக்கிறது. இதற்கும் மேலாக அம்மை அப்பராக, சிவசக்தி வடிவமாக இறைவனைக் காட்டுவதிலும் மாணிக்கவாசகர் ஒரு படி மேலேயே உள்ளார்.

பெண் சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்

[திருவம்மாணை பாடல் - 8]

தையல் ஓர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்

[அன்னைப்பத்து பாடல் - 9]

பஞ்சின் மெல் அடியாள் பல்க நீ அல்லால்

[வாழாப்பத்து பாடல் - 6]

பழுது இல் தொல் புகழாள் பல்க நீ அல்லால்

[வாழாப்பத்து பாடல் - 10]

இதேபோல் சிவப்பரம்பொருளின் ஒரு பாகமாக இருக்கக்கூடிய சக்தி வடிவத்தை, பெண்மையை, தாய்மையை போற்றுவதிலும் மாணிக்கவாசகர் நிகரற்ற தன்மையைக் கொண்டுள்ளார் என்பதை திருவாசகப் பதிகங்களினூடாக நாம் கண்டு கொள்ளலாம்.

இவ்வாறாக இறையியலின் தத்துவார்த்தக் கருத்தியல்களுக்கு உருக்கொடுப்பதிலும் சரி, இறைவனுடைய கருணையை, அன்பை, இனிமையை, இன்பமயமான அன்பை பேசுவதனூடாக ஓர் இறை அனுபவத்தை எமக்கு வழங்குவதிலும் சரி திருவாசகத்தைப் போன்றதொரு வாசகத்தை இனி எக்காலத்திலும், எவராலும் தந்து விடமுடியா தென்பதே உண்மை.

“ இல்லங்களில் இருக்க வேண்டிய ஒப்பிலா மாணிக்கம் திருவாசகம்.”

திரு. ச. செந்தூரன் மறைவு

தெல்லிப்பழை இந்து இளைஞர் சங்க உறுப்பினர் திரு. ச. செந்தூரன் கடந்த ஏப்ரல் மாதம் அகால மரணமானார். தெல்லிப்பழை ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானத்தில் தொண்டுப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் எதிர்பாராதவிதமாக மின்சாரம் தாக்கியதால் உயிரிழப்பு ஏற்பட்டது. இவர் சிவத்தமிழ்ச்செல்வி கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மையாரின் பெறாமகனாவார்.

மூதறிஞர் ஆ. சபாரத்தினம் மறைவு

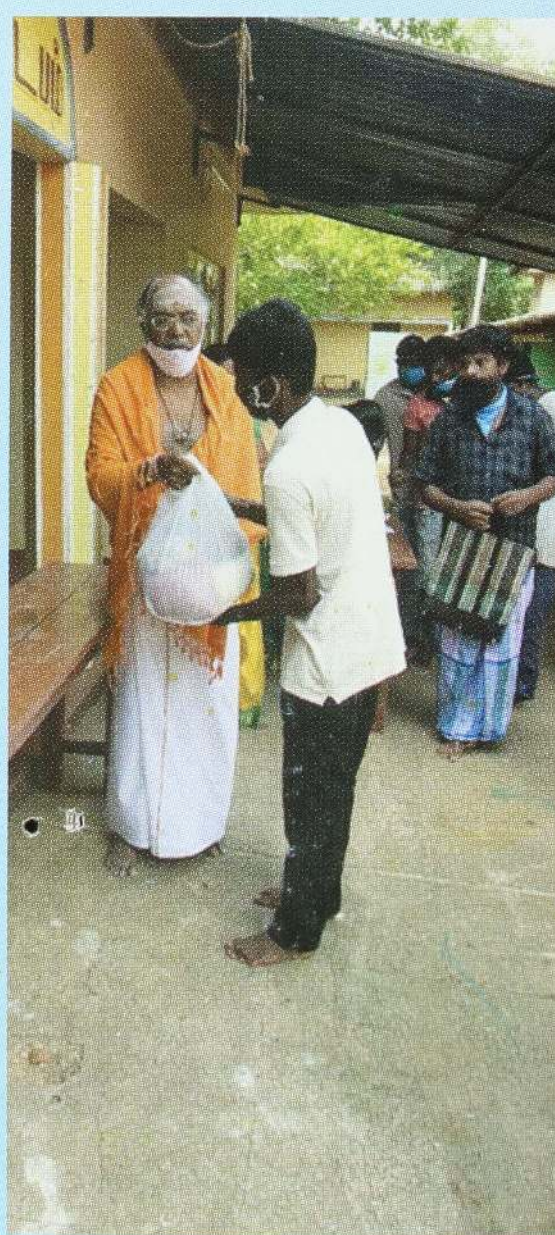
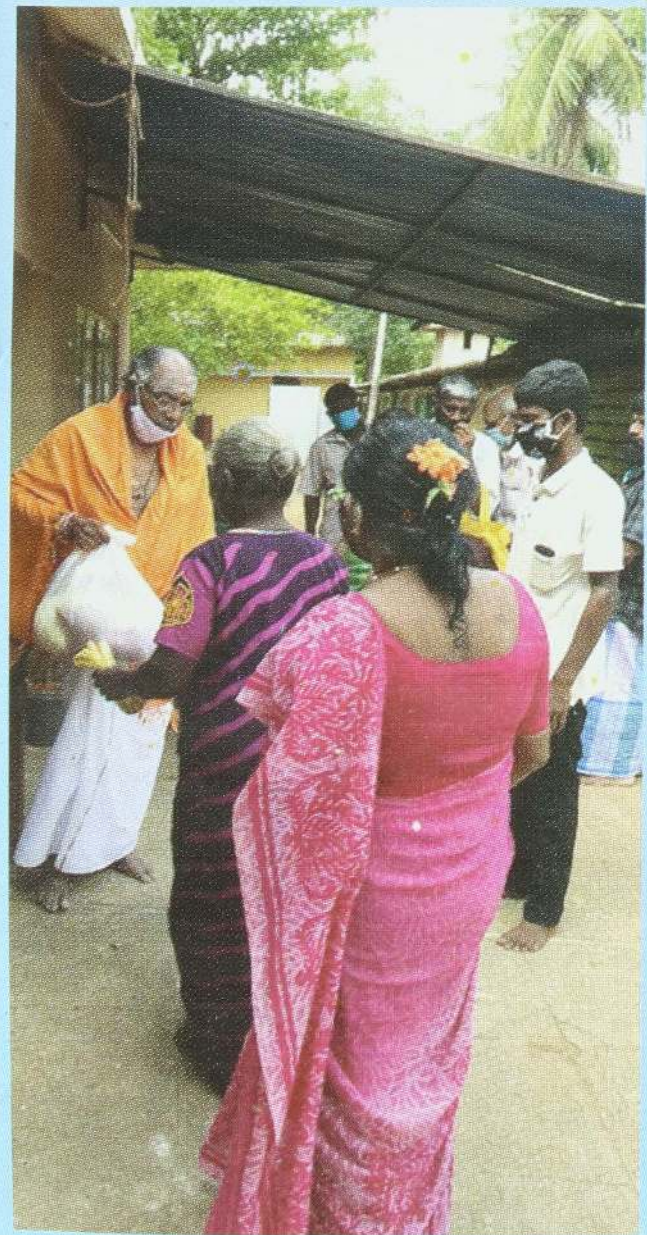
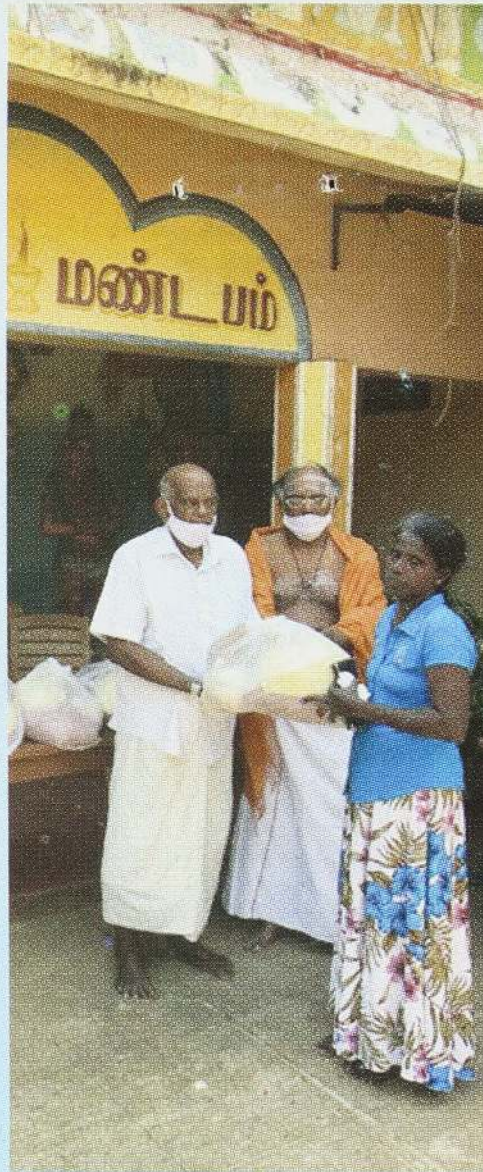
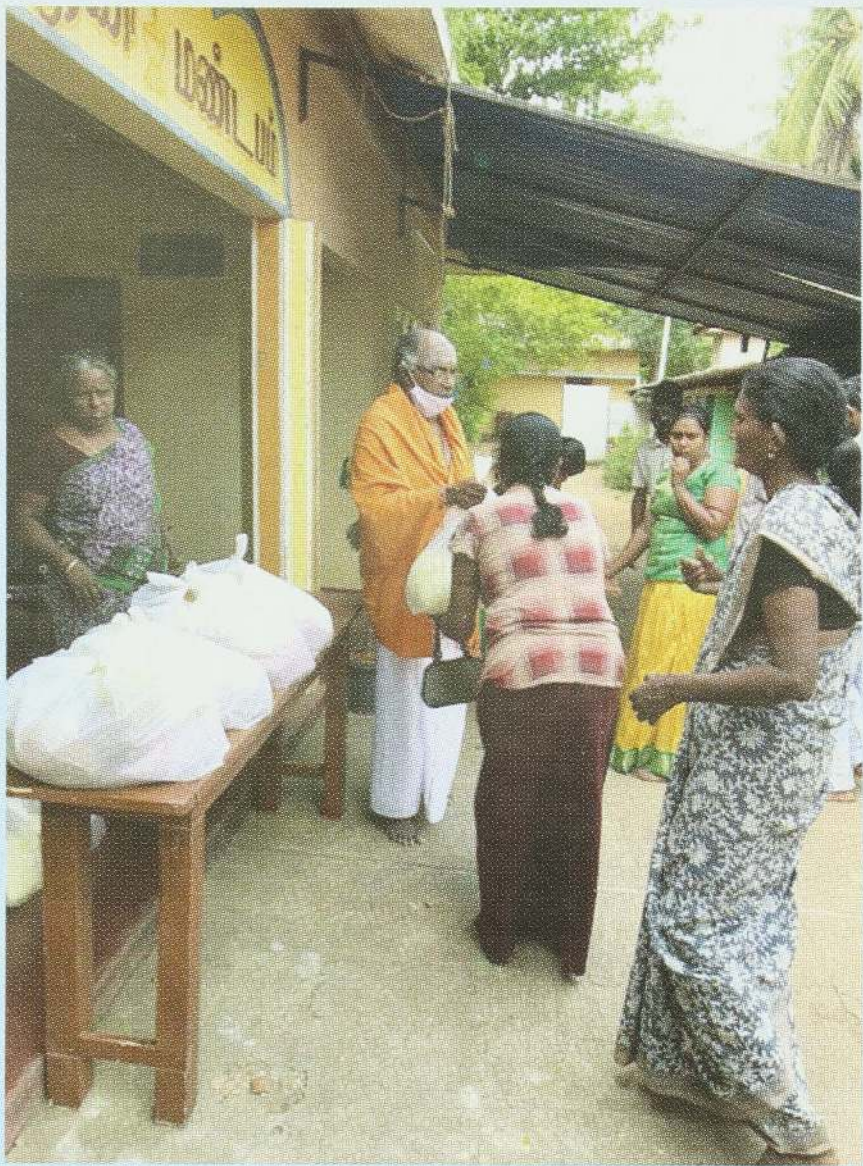

மூதறிஞர், சைவ சித்தாந்த வித்தகர் ஆ. சபாரத்தினம் மே மாதம் முதலாம் திகதியன்று தனது 92ஆவது வயதில் காலமானார். இவர் ஊர்காவற்றுறை நாரந்தனை கிராமத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

அமரர் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்கள் பல பாடசாலைகளில் ஆசிரியராகவும் பின்னர் கரம்பொன் சண்முகநாத மகா வித்தியாலயத்தில் அதிபராகவும் பணியாற்றியவர்.

இவர் 1964ஆம் ஆண்டில் பேராதனையிலுள்ள இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமஸ்கிருதம், தமிழ், வரலாறு ஆகிய பாடங்களுடன் கூடிய கலைமாணி பட்டத்தினைப் பெற்றார். சைவ சித்தாந்தத்திலும், தமிழிலும் மற்றும் சமயம் சார்ந்த ஒப்பியல் துறையிலும் புலமைத்துவமிக்க இவருக்கு 2002ஆம் ஆண்டு யாழ். பல்கலைக்கழகத்தால் கௌரவ முதுமாணிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இவர் மாணவர்களுக்கான வரலாற்றுப் பாடநூல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் வழங்கிய இடர்கால நிவாரண உதவிகள்

அருள்மிகு துர்க்காதேவியின் எழில்மிகு தோற்றம்

இந்த சஞ்சிகை கோண்டாவில் சிவபூமி தொழிற்பயிற்சிப் பாடசாலையில் அச்சிடப்பட்டு துர்க்காதேவி தேவஸ்தானத்தால் வெளியிடப்பட்டது. (பங்குனி-சித்திரை 2020)